

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 28Co/66/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2718200372
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2718200372.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová sudcov: JUDr. Erika Tischlerová a JUDr. Peter Duman, v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, adresa C. XXXX/XX, D., zastúpenej advokátkou: JUDr. Alena Arbetová, so sídlom Námestie sv. Martina 3A, Holíč, proti žalovanému 1/: Fakultná nemocnica AGEL Skalica a.s., so sídlom Koreszkova 7, Skalica, IČO: 44 444 761 a žalovanému 2/: Generali Česká pojišťovna, a.s., so sídlom Spálená 75/16, Nové Město, 110 00 Praha 1, Česká republika: IČO: 45 272 956, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky: Generali Poist'ovňa, pobočka poisťovne z iného členského štátu, so sídlom Lamačská cesta 3/A, Bratislava - mestská časť Karlova Ves, IČO: 54 228 573, zastúpenému splnomocnencom: MST PARTNERS, s.r.o., so sídlom Laurinská 3, Bratislava, IČO: 36 861 545, o zaplatenie sumy 6.178,16 eura, na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 3C/5/2018-275 zo dňa 16. mája 2023 – odvolanie žalovaného 1/ v celom rozsahu a žalovaného 2/ voči vyhovujúcemu výroku I. a výroku III. o trovách konania, t a k t o

rozhodol:

I. Odvolací súd odvolanie žalovaného 1/ proti zamietajúcemu výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie o d m i e t a .

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I. a vo výroku III. o trovách konania p o t v r d z u j e .

III. Žalobkyni p r i z n á v a voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

- 36 -

28Co/66/2023

28Co/66/2023-

2718200372

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výkonom I. uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne sumu 4.738,85 eura, do troch dní od právoplatnosti rozsudku; výkonom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výkonom III. priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovaným 1/ a 2/ v rozsahu 53,40 %.

2. Rozhodnutie súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 488, § 489, § 415, § 420 ods. 2, § 427 ods. 1, § 428, § 429, § 441, § 444, § 449 ods. 1 a 3 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ust. § 1 ods. 1 písm. a), b), § 2 ods. 1, 2, ods. 3 písm. a), b), c) a d), § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, 2, 4, § 6 ods. 3, § 7 ods. 1, 3, 4, 6, § 8 ods. 1, 4 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky

č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 437/2004 Z. z.“, resp. „Zákon o bolestnom a SSU“), ust. § 1 Opatrenia Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky z 18. mája 2016 č. S02491-OL-2016 o ustanovení výšky náhrady za bolesť a výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na rok 2016, ust. § 8 ods. 1 písm. e) zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 30.11.2019, ust. § 5 ods. 3, § 6 nariadenia vlády SR č. 554/2006 Z. z. o povinnom používaní bezpečnostných pásov a detských zadržiavacích zariadení vo vozidlách určitých kategórií, ako aj ust. § 1 ods. 1, § 2 písm. d), f), g), h), j), § 4 ods. 1, 2 písm. a), ods. 4, § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o PZP“).

3. Vecne súd argumentoval tým, že vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 21.6.2016 žalovaný 1/ zabezpečoval pre žalobkyňu prevoz sanitkou z D. do C., vodičom sanitky bol E. F., v sanitke boli aj iné osoby (napr. pani G. a pán H.), pričom počas jazdy v C. v čase okolo 8:00 hod. vodič sanitky prudko zabrzdil, v dôsledku čoho došlo k pádu žalobkyne vo vozidle sanitky, následkom ktorého utrpela poškodenie na zdraví, čo potvrdzuje znalecký posudok MUDr. Pamulu č. 037/17 (braný súdom ako listinný dôkaz). Pád žalobkyne počas jazdy nebol sporným medzi stranami sporu, vyplýval aj z iných listinných dôkazov (napr. lekárske správy zo dňa 21.6.2016, list žalovaného 1/ zo dňa 21.9.2016). Súd uviedol, že práve predmetné prudké brzdenie vozidla (sanitky) žalovaného 1/ (taktiež nesporným) je okolnosťou, ktorá má svoj pôvod v prevádzke, a teda práve táto okolnosť (prudké brzdenie vozidla) spôsobila pád žalobkyne vo vozidle, čo vyplýva zo znaleckého posudku (dôkaz listinou v tomto konaní) Ing. Kosíka č. 21/2017, a to v kontexte tej skutočnosti, že žalobkyňa nebola počas jazdy pripútaná bezpečnostným pásom (taktiež nesporné). V dôsledku uvedeného tak vznikol medzi žalobkyňou ako poškodenou (na zdraví) a žalovaným 1/, ktorý vykonával dopravu prostredníctvom svojho zamestnanca (§ 420 ods. 2 OZ) záväzkový vzťah, z ktorého veriteľovi (v tomto prípade žalobkyňi ako poškodenej) vzniká právo na plnenie od dlžníka (v tomto prípade žalovaného 1/ ako právnickej osoby vykonávajúcej dopravu - § 427 OZ, resp. žalovaného 2/ ako poisťovateľa - § 4 a § 15 zákona o PZP) a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok. Zodpovednosť za škodu v zmysle § 427 OZ je osobitným druhom občianskoprávnej zodpovednosti za škodu, ktorá spočíva na princípe objektívnej zodpovednosti, s tým, že medzi osobitnou povahou prevádzky a medzi spôsobenou škodou musí byť príčinná súvislosť, čo v danom prípade naplnené bolo, nakoľko rýchlosť jazdy dopravného prostriedku (sanitky) je špecifickou vlastnosťou tejto prevádzky a prudké brzdenie je okolnosť, ktorá má svoj pôvod v tejto prevádzke (R 16/1969). Vodič sanitky E. F. v tomto prípade nie je v zmysle § 420 ods. 2 OZ zodpovedný za prípadnú škodu spôsobenú prevádzkou dopravného prostriedku, keďže vozidlo sanitky použil pri svojej činnosti pre prevádzkovateľa. Za daného stavu sa potom žalovaný 1/ ako prevádzkovateľ dopravného prostriedku (sanitky), v dôsledku ktorého použitia (prudkého brzdenia) došlo k pádu žalobkyne počas jazdy, nemôže zbaviť svojej zodpovednosti (§ 428 prvá veta OZ).

4. Pri škode na zdraví súd vychádzal z ust. § 429 a § 444 OZ, podľa ktorých prevádzateľ zodpovedá za škodu spôsobenú na zdraví, pričom pri škode na zdraví sa jednorazove odškodňujú bolesti poškodeného a sťaženie jeho spoločenského uplatnenia. Určujúcim, čo sa týka výšky tejto náhrady, je zákon č. 437/2004 Z. z., ktorý ustanovuje podmienky priznania a poskytovania náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, b) vydávanie lekárskeho posudku o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia a jeho náležitosti. Tento zákon definuje pojem bolesť (§ 2 ods. 1), sťaženie spoločenského uplatnenia (§ 2 ods. 2), poškodenie na zdraví, osobu poškodeného ako i osobu posudzujúceho lekára (§ 2 ods. 3). V danom prípade bolo naplnené, že na strane žalobkyne došlo ku škode na zdraví spôsobenej úrazom (§ 2 ods. 3 písm. a/), teda je osobou poškodenou (§ 2 ods. 3 písm. d/). Žalovaný 1/ je naopak osobou, ktorá je povinná poskytnúť náhradu (poskytovateľ náhrady). Žalobkyňa ako dôkaz na preukázanie výšky jej nároku na bolestné a SSU vo výške 5.662,80 eura (ako súčin počtu bodov 330 á 17,16 eura za 1 bod) predložila lekársky posudok zo dňa 19.07.2017, ktorý bol žalovanými namietaný v tom smere, že tento nie je vypracovaný v súlade so zákonom č. 437/2004 Z. z., lebo sú nesprávne uvedené položky pri bolestnom (no rovnaký počet bodov 80) a pri SSU v počte bodov 250 mal posudok potvrdiť prednosť zdravotníckeho zariadenia. Súčasne podľa žalovaného 1 malo byť SSU ohodnotené 50 bodmi - ľahký stupeň poškodenia (nie ťažký), vychádzajúc z dostupnej zdravotnej dokumentácie, podľa ktorej liečba ľavého ramena končila s výsledkom abdukcia a anteflexia do 140 st. Súd uviedol, že nezistil žiadne také nedostatky, ktoré by spôsobovali právnu nepoužiteľnosť predloženého lekárskeho posudku. Naopak pri posudku B. B., na ktorý bolo poukazované žalovaným

2/, tieto nedostatky dané boli, preto nebolo možné na tento dôkaz účinne prihliadať a vyvodzovať z neho skutkový stav.

5. Čo sa týka spornosti kompetencie B. A. I., ktorý predmetný lekársky posudok vydal, ako i posudzoval bolesti a SSU, súd dospel k záveru, že predložený lekársky posudok z 19.07.2017 je možné napriek výhradám žalovaných akceptovať. Zákon č. 437/2004 Z.z. v ustanovení § 7 stanovuje kto spracúva a vydáva lekársky posudok, pričom kľúčovým je pojem posudzujúci lekár, ktorým je v zmysle § 2 ods. 3 písm. e) cit. zákona lekár, ktorý naposledy liečil poškodeného v súvislosti s poškodením na zdraví. Ako vyplýva z tvrdenia žalobkyne, v čase keď bola umiestnená do domova dôchodcov, kde sa liečila zo zranení (lebo sa nevedela sama o seba postarať) vykonával ohľadom jej zranení úkony lekárskej starostlivosti ako posledný lekár práve B. I.. Navyše žalobkyňa predložila predmetný lekársky posudok opatrený aj pečiatkou a podpisom B. J. K., ortopéda (lekár žalovaného 1/). V konaní nebolo preukázané, že by B. A. I. bol lekárom zariadenia ústavnej zdravotnej starostlivosti (vtedy by lekársky posudok posudzoval primár príslušného oddelenia alebo prednosta kliniky, resp. jeho zástupca). Aj keď zákon definuje pojem posudzujúceho lekára, napriek tomu nie je jednoznačne bez akýchkoľvek pochybností možné určiť, kto týmto lekárom je. Súd preto vzhľadom na okolnosti tejto veci (tvrdenie žalobkyne, ako i obsah predložených lekárskeho posudkov) prijal záver, že B. A. I. ako všeobecný lekár žalobkyne jednak naposledy liečil žalobkyňu ako poškodenú a že sa súčasne jedná o osobu odborne dostatočne erudovanú na to, aby vzhľadom na význam lekárskeho posudku vedela posúdiť, či je oprávnenou osobou na jeho vyhotovenie, a teda i osobou odborne schopnou posúdiť poškodenie na zdraví žalobkyne. Nie je dôvod pochybovať o tej skutočnosti, že ako všeobecný lekár mal zdravotnú dokumentáciu žalobkyne obsahujúcu potrebné lekárske správy (aj špecialistov) v súvislosti s predmetným poškodením na zdraví žalobkyne v súvislosti s udalosťou zo dňa 21.6.2016. Súdna prax v tomto smere nie je jednotná pri vyhodnocovaní „posudzujúceho lekára“. V danom prípade sa nejednalo o také závažné poškodenie zdravia žalobkyne, ktoré by nebol schopný jej všeobecný lekár správne vyhodnotiť, preto súd vychádzal z určitej „prezumpcie“ kompetentnosti tohto lekára.

6. Súd preto pri určení peňažnej náhrady vychádzal z bodového ohodnotenia tak ako ho žalobkyňa uviedla v žalobe a dôkazne preukázala lekárskeho posudkom z 19.07.2017 v počte bodov 80 za bolestné a v počte bodov 250 za sťaženie spoločenského uplatnenia. Pri bolestnom sa pritom jednalo o rovnaký počet bodov ako pri znaleckom posudku MUDr. Pamulu a tento bol v podstate akceptovaný žalovaným 2/, keďže z neho vychádzal pri úhrade sumy 1.130,40 eura. Pri SSU podľa názoru súdu nemožno akceptovať výhrady žalovanej strany argumentujúcej taktiež týmto znaleckým posudkom MUDr. Pamulu, nakoľko tento vychádzal zo stavu ku dňu vypracovania jeho posudku (18.03.2017), pričom v zmysle § 8 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z. sa lekárskeho posudok na účely určenia bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia vydáva spravidla až po uplynutí jedného roka od poškodenia na zdraví. Ku škode na zdraví došlo dňa 21.06.2016, teda táto lehota bola naplnená až 21.06.2017, preto ku dňu 18.03.2017 to možné nebolo. Naopak lekárskeho posudok predložený žalobkyňou uvedenú podmienku jedného roka spĺňa (je zo dňa 19.07.2017). Pokiaľ žalovaní namietali aj nesprávne bodové ohodnotenie predloženého lekárskeho posudku z 19.07.2017, mali navrhnúť, prípadne predložiť protidôkaz preukazujúci ich obranu. Takýmto spôsobom však nekonali. Navyše sa jednalo o osoby, ktoré sú oprávnené požiadať o vydanie lekárskeho posudku (§ 7 ods. 4 predmetného zákona), resp. požiadať o vypracovanie znaleckého posudku (§ 7 ods. 6 predmetného zákona), čo nevyužili. Preto na ich obranu v tomto smere súd neprihliadal.

7. Pri celkovom počte bodov 330 práve tento počet bodov určoval základ pre výpočet výšky náhrady za bolesť a SSU žalovanou. Žalovaná žiadala za 1 bod náhradu vo výške 17,16 eura, napriek tomu, že v zmysle § 5 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z.z. v spojení s § 1 Opatrenia Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky z 18. mája 2016 č. S02491-OL-2016 o ustanovení výšky náhrady za bolesť a výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na rok 2016, mohla žiadať sumu 17,66 eura. Súd viazaný tým, čo žiadala žalobkyňa, jej nemohol prisúdiť viac, než navrhovala. Pri súčine počtu bodov 330 a hodnoty jedného bodu 17,16 eura je výsledkom (žiadaná) suma za bolestné a SSU vo výške 5.662,80 eura. Súd sa zaoberal otázkou spoluzavinenia poškodeného v zmysle ust. § 441 OZ. Podľa názoru súdu o objektívnej zodpovednosti žalovaného 1/ súd vylúčil to, že by škoda bola spôsobená výlučne žalobkyňou, a to napriek tomu, že nebola pripútaná bezpečnostným pásom, nakoľko práve prudké brzdenie vozidla (sanitky) žalovaného 1/ bolo okolnosťou, ktorá spôsobila pád žalobkyne vo vozidle. Skutočnosť, že žalobkyňa nebola pripútaná bezpečnostným pásom, sa potom podľa súdu prejavila v spoluzavinení poškodenej žalobkyne na škodu. Aj žalobkyňa bola osobou povinnou si počínať

tak, aby predišla nožnej škode, bolo jej povinnosťou počiňať tak, aby ku škode nedošlo (§ 415 OZ). Súd dospel k záveru, že v danom prípade sú tu dôvody pre čiastočné obmedzenie zodpovednosti žalovaného 1/ čo do rozsahu náhrady škody žalobkyňa, a to v dôsledku spoluzavinenia žalobkyne ako poškodenej na vzniku škody (na jej zdraví), a to s prihliadnutím na zákonom stanovenú povinnosť v zmysle § 8 ods. 1 písm. e) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke v znení účinnom do 30.11.2019, podľa ktorého osoba sediaci na sedadle povinne vybavenom bezpečnostným pásom alebo iným zadržiavacím zariadením, je povinná toto zariadenie použiť. Nebolo sporným, že predmetné vozidlo žalovaného 1/ bolo vybavené bezpečnostným pásom, vyplýva to aj zo znaleckého posudku Ing. Kosíka, nepriamo aj z výsluchu žalobkyne. Ako bolo uvedené L. M., príčinou pádu žalobkyne bolo to, že nebola pripútaná, čo bolo v príčinnej súvislosti s intenzívnym brzdením vodiča. Súčasne znalec uviedol, že v danom vozidle pri zapínaní bezpečnostného pásu je potrebné mať dve ruky. Žalobkyňa v danom čase nedisponovala osvedčením o oslobodení od použitia bezpečnostných systémov vozidla. Preto bolo v prvom rade zákonnou povinnosťou žalobkyne sa bezpečnostným pásom pripútať, resp. vzhľadom na jej zdravotný hendikep (amputáciu jednej hornej končatiny), požiadať a trvať na tom, aby ju buď pripútaala alebo pomohla s týmto pripútaním iná osoba. Dôkazné bremeno v tomto smere zaťažovalo žalobkyňu. Prítomnosť iných osôb preukázaná bola (minimálne vodič sanitky v čase nastupovania žalobkyne do sanitky). Súčasne súd vychádzal zo skutočnosti, že žalobkyňa bola poučená o jej povinnosti sa pripútať bezpečnostným pásom. Podľa názoru súdu vodič vozidla sanitky neporušil prepravný poriadok žalovaného 1/, priamo zákon ukladal žalobkyňa povinnosť sa pripútať, znenie prepravného poriadku v tomto smere nepredstavovalo žiadne zbavenie sa tejto zákonnej povinnosti žalobkyne. Podľa súdu žalobkyňa mala vedomosť o existencii bezpečnostných pásov, čo súd vyvodil z tvrdenia žalobkyne pri jej výsluchu, že sanitkou žalovaného 1/ cestovala už opakovanne. Bolo preto bezpredmetným skúmať, či toto miesto na sedenie využitú žalobkyňou bolo označené piktogramom (5 ods. 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 554/2006 Z.z.). Navyše vo vozidle bol prepravný poriadok upozorňujúci na túto povinnosť. Používanie bezpečnostných pásov počas jazdy je v spoločnosti všeobecne známou skutočnosťou, bežnou záležitosťou, o ktorej musela mať žalobkyňa vedomosť. Z hľadiska miery spoluzavinenia žalobkyne, súd vychádzal z rozhodnutí súdov v obdobných veciach, pričom zohľadnil aj zdravotný hendikep žalobkyne, na základe ktorého žalobkyňa nebola technicky schopná sa pripútať, preto mieru jej spoluzavinenia určil v rozsahu 5 %, ktorú potom zohľadnil pri výpočte výšky nároku žalobkyne na náhradu škody.

8. Súd ako dôvodný posúdil aj nárok žalobkyne na zapltenie sumy 515,36 eura ako nákladov spojených s jej liečením, resp. nákladov spojených s ubytovaním a službami súvisiacimi s ubytovaním v Domove dôchodcov a DSS. Súd tieto náklady (škodu) posúdil v zmysle § 449 ods. 1 OZ ako náklady spojené s liečením. Podporne v tejto súvislosti poukázal na rozsudok NS ČR sp. zn. 31Cdo/1778/2014 z 14.1.2015 podľa ktorého možno medzi takéto náklady zaradiť náklady na opatrovateľskú službu, resp. sociálnu službu. Suma 515,36 eura preukázateľne (príjmové doklady) preukazuje celkovú sumu, ktorú žalobkyňa uhradila v prospech Domova dôchodcov a DSS pre dospelých D. dňa 01.07.2016, 22.07.2016 a 02.09.2016, t.j. v období jej doby liečenia podľa lekárskeho posudku (od 21.06.2016 do 09.09.2016). Právnym podkladom na takúto úhradu bola Zmluva č. 29/2016 z 01.07.2016, ktorej predmetom bolo poskytovanie sociálnej služby pre žalobkyňu, na ktorú bola odkázaná (Rozhodnutie Mesta D. o odkázanosti z 14.07.2016) nielen z dôvodu jej dôchodkového veku, ale i z dôvodu jej odkázanosti na pomoc inej fyzickej osoby. Navyše aj zo znaleckého posudku z trestného konania MUDr. Pamulu vyplýva, že na strane žalobkyne došlo k výraznému obmedzeniu všetkých úkonov (znemožnenie vykonávania prakticky všetkých činností pri stave po amputácii druhej končatiny), čo len potvrdzuje dôvodnosť využitia takejto sociálnej služby žalobkyňou. Súd nemal dôvod pochybovať o tom, že suma 515,36 eura bola na tento účel aj skutočne žalobkyňou dôvodne uhradená. Preto námietku žalovaných v tomto smere vyhodnotil ako účelovú.

9. Žalobou bola uplatnená suma v celkovej výške 6.178,16 eura, čo pri miere spoluzavinenia žalobkyne 5 % potom predstavuje sumu 5.869,25 eura. Súd však zohľadnil úhradu sumy 1.130,40 eura v priebehu konania žalovaným 2/ (oznámenie o likvidácii poisťnej udalosti č. 6401017518 zo dňa 17.02.2022). Nakoľko táto čiastočná úhrada nebola v priebehu konania žalobkyňou procesne účinným spôsobom zohľadnená (čiastočným späťvzatím žaloby písomným podaním v zmysle § 125 CSP), súd musel o túto sumu ponížiť sumu náhrady škody, a preto za dôvodnú sumu v čase vyhlásenia rozsudku považoval sumu 4.738,85 eura (6.178,16 eura - 5 % vo výške 308,91 eura - úhrada v priebehu konania vo výške 1.130,40 eura). Na zapltenie tejto sumy súd zaviazal tak žalovaného 1/ ako i žalovaného 2/ ako poisťovateľa v zmysle § 4 a § 15 zákona o PZP s tým, že povinnosť na splnenie tejto povinnosti

im uložil solidárne, t.j. spoločne a nerozdielne. Pasívna legitímácia žalovaného 2/ je daná zákonom č. 381/2001 Z.z. (§ 4 ods. 2 v spojení s § 15 ods. 1). Vo zvyšnej časti, t.j. sume 1.439,31 eura súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

10. Vo vzťahu k námietke žalovaného 2/ o predčasnosti podanej žaloby voči nemu vo vzťahu k SSU súd uviedol, že v zmysle § 6 ods. 3 zákona č. 437/2004 Z.z. nárok žalobkyne uplatnený žalobou takýmto spôsobom vyhodnotený nebol, pričom súd vychádzal z toho, že žaloba bola žalovanému 2/ doručená dňa 08.06.2018, a teda v čase rozhodovania súdu už uplynula zákonom stanovená lehota 3 mesiacov. Aj doručenie žaloby obsahujúcej nárok na SSU je totiž možné považovať za návrh na uzatvorenie dohody.

11. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žalobkyni priznal čiastočný nárok na náhradu trov konania voči žalovaným 1/ a 2/, pričom pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z ustanovenia § 255 ods. 2 CSP, teda z pomeru úspechu a neúspechu strán sporu vo veci. Žalobkyňa sa domáhala zaplata sumy 6.178,16 eura, súdom jej bola priznaná len suma 4.738,85 eura, čomu zodpovedá úspech žalobkyne 76,70 % a úspech žalovaných 1/ a 2/ v rozsahu 23,30 %. Čistý úspech žalobkyne potom predstavuje 54,30 % (76,70 % - 23,30 %). Na miere úspechu/neúspechu žalobkyne sa prejavila aj skutočnosť, že čiastočná úhrada v priebehu konania ňou nebola procesne zohľadnená.

12. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný 1/, a to v celom jeho rozsahu, z dôvodov v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. d), e), f) a h) CSP, teda, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Mal za to, že výroky napadnutého rozsudku sú vecne nesprávne, nezákonné a arbitrárne. Súdu prvej inštancie vytkol, že v odôvodnení uviedol len dôkazy, ktoré boli vykonané, pričom opomenul objasniť spôsob ich skúmania a hodnotenia. Nevykonaním navrhnutých dôkazov súd znemožnil žalovanému 1/ účinne uplatňovať svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalovaného 1/ na spravodlivý súdny proces. Súd nevzal do úvahy jednotlivé okolnosti sporu, tieto vôbec neposúdil v zmysle zásady všetky jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti. Napadnuté rozhodnutie bolo vydané ako neodôvodnené, svojvoľné, bez opory v práve a právne nelegitímne. Poukazoval na rozpor, že na jednej strane súd konštatuje, že išlo o zanedbateľnú mieru zodpovednosti a na druhej strane konštatuje, že bolo v prvom rade povinnosťou žalobkyne počínať si tak, aby ku škode nedošlo.

13. Dôvodil, že v zmysle ustanovenia § 420 ods. 1 OZ, z navrhovaných listinných dôkazov jednoznačne vyplynulo, že žalovaný 1/ nie je zodpovedný za porušenie akejkoľvek právnej povinnosti a že si splnil všetky zákonné povinnosti. Z ustanovení upravujúcich zodpovednosť subjektu za škodu vyplýva, že jedným z viacerých a zároveň primárnych predpokladov vzniku zodpovednosti deklarovaného škodcu za spôsobenú škodu, je porušenie právnej povinnosti, ktorá musí byť následne doplnená a podporená splnením aj zvyšných obligatórnych predpokladov, a to vznikom škody, preukázaním príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a vznikom škody a zavinením. Žalovaný 1/ mal za to, že v danom prípade neboli naplnené jednotlivé podmienky pre vznik nároku na uplatnenie škody na zdraví, ako ani nemajetkovej ujmy. Žalobkyňa taktiež nepreukázala definované kritéria pri určovaní jej výšky. Žalobkyňa celú výšku uplatňovaného nároku odôvodňovala sporným lekárskej posudkom B. A. I., ktorého zákonnosť bola žalovaným 1/ od začiatku rozporovaná. V konaní bol predložený aj posudok B. B. a aj znalecký posudok vypracovaný MUDr. Pamulom v rámci priloženého trestného spisu, pričom oba dôkazy nárok nepriznávajú. Dokonca priamo v znaleckom posudku MUDr. Pamula uvádza, že nárok na SSU nevyplýva zo žiadneho dôkazu. Súd vzal do úvahy len sporný posudok B. A. I. a ostatné dôkazy v danom ohľade nevyhodnotil, len stroho konštatoval, že na ne neprihliadol, čo je v rozpore so základnými právami na spravodlivý proces. Žalovaný 1/ trval na tom, že lekárskej posudok vypracovaný B. A. I. a predložený žalobkyňou, je v rozpore so zákonom č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia. Okrem žalovaným 1/ uvádzaných rozporov v predloženom lekárskej posudku týkajúcich sa nesprávneho bodového hodnotenia a súčasne nesprávneho určenia poškodenej končatiny a stupňa poškodenia, žalovaný 1/ poukazoval na to, že nemá v organizačnej štruktúre ústavného zdravotníckeho zariadenia príslušné oddelenie resp. príslušnú kliniku, a preto dodatočne predložený lekárskej posudok je oprávnený posúdiť resp. potvrdiť výlučne primár. V predmetnom prípade neboli splnené predpoklady, ktoré by zakladali zodpovednosť žalovaného 1/ za škodu na zdraví, ktorej náhradu si žalobkyňa uplatnila v súvislosti s pádom. Zároveň žalobkyňa nedostatočne odôvodnila vznik a výšku nemajetkovej ujmy. Žalobkyňa žiadnym spôsobom

nepreukázala vznik škody, a ani nepredložila žiadne dôkazy. Všetky skutočnosti vychádzajú len z jej tvrdenia, čo potvrdzujú aj navrhované listinné dôkazy z priloženého trestného spisu. Žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno ani čo do vzniku a výšky škody, na základe ktorého by mohol byť jej nárok opodstatnený. Podľa konštatovania súdu „bolo v prvom rade zákonnou povinnosťou žalobkyne sa bezpečnostným pásom pripútať“, preto žalovaný 1/ zotráva na tom názore, že žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala a ani neodôvodnila v žalobe vznik škody na zdraví a ani nemajetkovej ujmy, vzniknutej na základe zavineného konania žalovaného 1/, ktorým by došlo k porušeniu určitých právnych povinností. Žalobkyňa mohla a mala predložiť lekársky posudok vypracovaný oprávnenou osobou a v súlade so zákonom, pokiaľ bol tento dôkaz počas celého konania sporným, súd mohol odstrániť túto vadu nezávislým znaleckým posudkom. Konštatovanie súdu k hľadisku určenia miery spoluzavinenia, je z pohľadu žalovaného 1/ svojvoľné a v rozpore s odôvodnením rozsudku. Súd konštatoval, že zákonnú zodpovednosť mala „v prvom rade“ žalobkyňa a navyše „používanie bezpečnostných pásov počas jazdy je všeobecne známou skutočnosťou, bežnou záležitosťou, o ktorej musela mať žalobkyňa vedomosť“. Súd v odôvodnení len stroho z hľadiska kazuistiky poukázal na rozhodnutia, avšak podľa názoru žalovaného 1/ dané rozhodnutia nie sú relevantné. Súd konštatoval, že nárok žalobkyne na zaplatenie nákladov spojených s liečením, resp. s ubytovaním a službami súvisiacimi s ubytovaním považuje čo do podstaty za dôvodný. Žalovaný 1/ opätovne poukazoval na to, že tieto náklady vynaložené, na zabezpečenie pomoci pri štandardných úkonoch, a to aj vtedy, ak boli skutočne vynaložené, nemožno v zmysle ustálenej judikatúry považovať za náklady spojené s liečením práve z dôvodu absencie priamej súvislosti s liečbou predmetného zranenia. Uvedené je podporené aj v znaleckom posudku MUDr. Pamulu, v ktorom sa uvádza, že priebeh liečby má byť ambulantný a súčasne posudok o odkázanosti na sociálnu službu uvádza, že žalobkyňa má byť odkázaná na poskytovanie sociálnej služby v DDS z dôvodu dosiahnutia dôchodkového veku. V rámci konania bolo niekoľko krát poukazované aj na sporné položky, pričom tieto skutočnosti nie sú v odôvodnení súdu zohľadnené. Žalovaný 1/ preto navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a konanie zastavil, resp. rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a žalovanému 1/ priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

14. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie aj žalovaný 2/, a to v rozsahu jeho výrokov I. a III., z dôvodov v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP, teda, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukazoval na to, že v čase, kedy žalobkyňa podala žalobu, prebiehala likvidácia poistnej udalosti, ktorú však z dôvodu pasivity žalobkyne nebolo možné ukončiť. V zmysle ust. § 15 ods. 1 zákona o PZP vyplýva povinnosť poškodeného preukázať svoj nárok na náhradu škody. Požiadavka na predloženie relevantnej dokumentácie je pritom súčasťou štandardného procesu likvidácie poistných udalostí, ktoré žalovaný 2/ vykonáva v súlade s platnou a účinnou legislatívou, predovšetkým zákonom o PZP. Aj napriek tomu, že žalobkyňa svojim pasívnym konaním znemožnila likvidáciu poistnej udalosti, rozhodla sa súčasne obrátiť na súd. V konaní pred súdom svoj nárok nebola schopná preukázať. Obaja žalovaní už vo svojom vyjadrení k žalobe žiadali predloženie dôkazov, z ktorých vyplýva žalobou uplatnený nárok. Žalovaný 2/ mal vedomosť o tom, že voči vodičovi sanitného vozidla, v dôsledku kolízie ktorého došlo ku zraneniu žalobkyne, prebieha trestné konanie ČVS: ORP-90/SI-SI-2017, v rámci ktorého bolo vyhotovených viacero znaleckých posudkov, ktorých predloženie by žalovanému 2/ umožnilo ukončiť proces likvidácie poistnej udalosti. Sám žalovaný 2/, nakoľko nebol účastníkom trestného konania, nemal možnosť nazrieť do trestného spisu a mal k dispozícii len tie informácie, ktoré mu poskytla poškodená, resp. poistený. Vo svojom vyjadrení k žalobe preto žiadal o pripojenie trestného spisu. Žalovaný 2/ opakovane namietal, že vo vzťahu k nemu žalobkyňa nespĺnila požiadavky na obsahové náležitosti podľa ust. § 132 a nasl. CSP, pretože v žalobe absentuje opis rozhodujúcich skutočností, ako aj označenie dôkazov, ktoré by opodstatňovali nárok vo vzťahu k žalovanému 2/. Preto bolo nutné považovať žalobu voči žalovanému 2/ za nedôvodnú. Z hľadiska pravidiel o koncentrácii konania je dôležité, aby všetky skutkové tvrdenia boli obsiahnuté už v žalobe príp. vo vyjadrení žalobcu podľa § 167 ods. 3 písm. b) CSP. V žalobe pritom žalobkyňa vo vzťahu k žalovanému 2/ neuviedla žiadne skutkové okolnosti, čo skonštatoval aj súd na pojednávaní. Každá zo sporových strán má povinnosť tvrdiť podstatné a rozhodujúce skutočnosti resp. povinnosť uviesť substancované tvrdenia. Následkom nesplnenia povinnosti žalobcu substancovane tvrdiť je zamietnutie žaloby bez dokazovania. Súd totiž nemá čo dokazovať, ak tvrdenie nie je substancované. Takéto tvrdenie sa nedá ani substancovane poprieť. Žalobkyňa bola pritom v celom konaní zastúpená právnym zástupcom. V prejednávanej právnej veci si žalobkyňa svoju základnú povinnosť spočívajúcu v preukázaní opodstatnenosti žalobou

uplatneného nároku nespĺnila. Čo sa týka splnenia dôkaznej povinnosti, žalobkyňa ako poškodená mala právo nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu (§ 46 ods.1 Trestného poriadku). Pre účely likvidácie poisťnej udalosti a preukázania žalobou uplatneného nároku však svoje právo nevyužila. Tvrdenia žalobkyne, že do vyšetrovacieho spisu prístup nemala, ako aj tvrdenia, že vyšetrovací spis bol pripojený na základe jej iniciatívy, nie sú pravdivé. Vyšetrovací spis pripojil do konania súd v januári roka 2022 (t.j. po 4 rokoch od začiatku konania), hoci žalovaní uvedené žiadali od začiatku konania. To jednoznačne vedie k záveru, že žalobkyňa postupovala v rozpore s ust. § 153 ods. 1 CSP. Dôkazy mohla zaobstarať a predložiť skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Koncentrácia konania má za následok procesnoprávne sankcie v podobe neúčinnosti procesného úkonu strany sporu za to, že strana sporu porušila procesnú povinnosť riadneho vedenia sporu /procesnú diligenciu/. Žalovaný 2/ trvá na tom, že na akékoľvek prostriedky procesného útoku a obrany žalobkyne po samotnej žalobe, resp. po jej vyjadrení podľa ust. § 167 ods. 3 CSP, súd nemal prihliadať, nakoľko spôsobili neprimerané predĺžovanie sporu. Súd napriek tomu, že žalobkyňa si nespĺnila svoju základnú procesnú povinnosť tvrdiť, ako aj povinnosť preukázať svoje tvrdenia, hoci bola právne zastúpená, nahrádzal jej procesnú aktivitu v rozpore s čl. 6 a čl. 8 CSP.

15. Ďalej žalovaný 2/ ohľadom uplatnených nárokov na bolestné a SSÚ (zranenie - zlomenina krčka ramennej kosti) dôvodil, že žalobkyňa od počiatku konania nepredložila dôkazy, z ktorých by vyplývali a ktorých obsah by bol v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Žalobkyňa predložila lekárske posudky zo dňa 19.07.2017 vypracované B. A. I., všeobecným lekárom, ktorý určil bodové ohodnotenie za bolestné na 80 bodov a SSÚ na 250 bodov. Súd na jeho základe priznal žalobkyni sumu 4.738,85 eura. Vo vzťahu k predmetnému lekárskemu posudku resp. k jeho validite v zmysle ust. § 7 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z. v spojení s ust. § 2 ods. 3 písm. d) zákona č. 437/2004 Z.z. má žalovaný 2/ za to, že súd na zistený skutkový stav síce aplikoval správnu právnu normu, avšak jej obsah nesprávne interpretoval (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), nakoľko odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že B. I. je posudkovým lekárom, keďže ako všeobecný lekár je dostatočne erudovaný a disponuje všetkou potrebnou dokumentáciou, pričom to, že by bol jednak lekárom žalobkyne, že by ju vôbec ošetroval, resp. ošetroval ako posledný v súvislosti s poškodením zdravia v konaní nebolo preukázané, evokuje, že súd súčasne dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP). Akceptácia sporného lekárskeho posudku je v rozpore s ust. § 2 ods. 3 písm. d.) zákona č. 437/2004 Z.z., v zmysle ktorého: „posudzujúci lekár je lekár, ktorý naposledy liečil poškodeného v súvislosti s poškodením na zdraví;“ a § 7 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z., v zmysle ktorého: „Lekársky posudok spracúva posudzujúci lekár a vydáva zdravotnícke zariadenie, ktorého posudzujúci lekár vypracoval lekárske posudky. Ak je posudzujúcim lekárom lekár zariadenia ústavnej zdravotnej starostlivosti, lekárske posudky posudzuje primár príslušného oddelenia alebo prednosta príslušnej kliniky zdravotníckeho zariadenia alebo jeho zástupca, ak rozsah následkov presahuje 200 bodov.“ Osobou, ktorá pre účely určenia miery bolesti a SSÚ vydáva lekárske posudky, je posudzujúci lekár, ktorý ako posledný liečil poškodeného v súvislosti s poškodením na zdraví. Hoci legálna definícia nevykazuje lekára, ktorej konkrétnej špecializácii má ísť, je z nej zrejmé, že ak bol poškodený liečený v súvislosti s poškodením zdravia napr. na klinike oftalmológie, bude lekárske posudky vyhotovovať ak nie priamo ošetrojúci lekár - oftalmológ, tak minimálne lekár s totožnou špecializáciou z tohto oddelenia. Inak by mohlo dôjsť k napačeniu validity samotného posudku, a teda aj výšky poškodeným uplatňovaného nároku. Zákonodarcu zvolil toto všeobecné vymedzenie z dôvodu jeho vhodnosti a logickosti, aby tak predišiel nutnosti numerického výpočtu tých všetkých oddelení, ktoré by teoreticky spadali pod tie, ktoré by mohli vzhľadom na ich zameranie vydávať tieto posudky. Akceptácia názoru súdu by viedla k tomu, že všeobecný lekár hodnotí bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia akéhokoľvek poškodenia zdravia bez ohľadu na jeho závažnosť a charakter poškodenia zdravia. Žalobkyňa na pojednávaní dňa 11.08.2022 uviedla, že v súvislosti s jej zraneniami ju liečil primár ortopedie B. N., z listinných dôkazov vyplýva, že ju liečili viacerí lekári zariadenia ústavnej starostlivosti. Žalovanému 2/ nie je zrejmé, ako dospel súd k záveru, že všeobecný lekár môže byť subjektom oprávneným na vydanie lekárskeho posudku ani to, že je dostatočne erudovaný na to, aby za danej situácie vyhotovil lekárske posudky. Súd súčasne uvádza, že všeobecný lekár mal k dispozícii kompletnú zdravotnú dokumentáciu žalobkyne. V prvom rade však nebolo preukázané, že by v súvislosti s poškodením zdravia vykonával liečbu ako posledný B. I., ale ani to, že by B. I. vykonával akékoľvek liečebné úkony, resp. bol všeobecným lekárom žalobkyne. Jedná sa výlučne o tvrdenie žalobkyne, ktoré nijakým spôsobom nepreukázala, a to napriek tomu, že žalovaní tieto skutočnosti opakovane uvádzali v rámci ich procesnej obrany. V spise sa nenachádza žiaden dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že by bol B. I. všeobecným lekárom žalobkyne alebo ju liečil. V spise sa nachádzajú a ako dôkazy boli v konaní vykonané výlučne lekárske

správa B. B. O. z 21.06.2016 z ortopedickej JAS Fakultnej nemocnice s poliklinikou Skalica, a.s.; lekárska správa Univerzitetnej nemocnice Bratislava z 21.06.2016 z očnej ambulancie; lekársky nález z 21.06.2016 a lekárska správa B. G. z 21.06.2016 z chirurgickej ambulancie Fakultnej nemocnice s poliklinikou Skalica, a.s. Z vykonaného dokazovania teda vyplýva, že lekármi, ktorí vykonávali liečbu žalobkyne v súvislosti s poškodením zdravia boli B. B. O. /v čase vyšetrenia sekundárny lekár Fakultnej nemocnice s poliklinikou Skalica, a.s./ a B. P. G. /lekár na chirurgického oddelenia Fakultnej nemocnice s poliklinikou Skalica, a.s./ Z lekárskej správy B. B. O. ďalej vyplýva, že žalobkyňa sa dňa 15.07.2016 má dostaviť na kontrolu na ortopedickú ambulanciu B. B., rovnako lekára Fakultnej nemocnice AGEL Skalica a.s. Ak zo žiadneho z dôkazov nevyplýva, teda nie je preukázané, že B. I. bol všeobecným lekárom žalobkyne, je vylúčené predpokladať či domnievať sa, že disponuje všetkými správami špecialistov. Navyše nie je možné ani automaticky prezumovať skutočnosť, že všeobecný lekár, ak by ním aj bol B. I., disponuje všetkými lekáskymi správami od špecialistov, nakoľko tieto má k dispozícii len v prípade, že mu ich všetky predloží sám pacient. V tak závažnej otázke, ako je oprávnenosť subjektu na vydanie lekárskeho posudku, nie je priestor pre akékoľvek domnienky. Z vykonaného dokazovania naopak vyplynulo, že žalobkyňa v súvislosti s poškodením zdravia liečili výlučne lekári zariadenia ústavnej zdravotnej starostlivosti (žalovaného 1/), a to B. O., B. G. príp. B. B.. Ak žalobkyňa preukázala, že ju v súvislosti s poškodením zdravia liečili výlučne lekári Fakultnej nemocnice s poliklinikou Skalica, a.s., je nutné posudzovať validitu lekárskeho posudku podľa druhej vety ust. § 7 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z.: „Ak je posudzujúcim lekárom lekár zariadenia ústavnej zdravotnej starostlivosti, lekársky posudok posudzuje primár príslušného oddelenia alebo prednosta príslušnej kliniky zdravotníckeho zariadenia alebo jeho zástupca, ak rozsah následkov presahuje 200 bodov.“ Žalovaný 1/ v rámci svojej procesnej obrany niekoľkokrát uviedol, že nakoľko nemá zriadené kliniky, možno posudok považovať za validný len vtedy, ak by bol vydaný primárom. Uvedené nekonvaliduje ani skutočnosť, že v priebehu konania žalobkyňa predložila identický lekársky posudok B. I. obsahujúci aj podpis B. K., zástupcu primára ortopédie Fakultnej nemocnice s poliklinikou Skalica, a.s.. Navyše na neskôr predloženom lekárskom posudku obsahujúcom už aj podpis B. K., je ako dátum vyhotovenia uvedený stále dátum pôvodného lekárskeho posudku B. I. - 19.07.2017. Nakoľko je B. K. lekárom zariadenia ústavnej starostlivosti, bolo by možné pri počte bodov 250, považovať posudok za validný len vtedy, ak by bol vyhotovený primárom oddelenia ortopédie. Ak teda bodové ohodnotenie v lekárskom posudku presiahlo 200 bodov a bolo vykonané osobou s iným než zákonom požadovaným profesijným zaradením, t.j. v rozpore s § 7 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z., ani v takomto prípade sa nejedná o validný posudok. Keďže teda žalobkyňa nepreukázala, že by B. I. vôbec bol jej lekárom, vykonával liečebné úkony a ani to, že ju ako posledný liečil v súvislosti s poškodením zdravia, nejedná sa o osobu oprávnenú na vydanie lekárskeho posudku a tento posudok nie je validný. Keďže žalobkyňa v súvislosti s poškodením zdravia liečili lekári Fakultnej nemocnice AGEL Skalica a.s., teda zariadenia ústavnej starostlivosti, ktoré nemá kliniky, jediným oprávneným subjektom na vydanie lekárskeho posudku bol primár príslušného oddelenia (ortopédie). Žiaden lekársky posudok, ktorý by spĺňal zákonnú definíciu však v konaní žalobkyňou predložený nebol. Výšku ani základ žalobou uplatneného nároku na náhradu sťaženia spoločenského uplatnenia nie je možné považovať za preukázané. Pokiaľ ide o rozhodnutia, na ktoré súd odkazuje (KS BB sp. zn. 12Co/79/2021 a OS Lučenec sp. zn.: 4C/25/2017), tieto upravujú skutkovo odlišné situácie a ich závery nemožno aplikovať na prejednávanú vec. V predmetných rozsudkoch síce vydali lekárske posudky všeobecní lekári, no ich vylúčením resp. listinnými dôkazmi bolo preukázané, že sa jedná o všeobecných lekárov poškodených a títo lekári náležite vysvetlili svoj postup pri vydaní posudku, ako aj všetky okolnosti resp. potvrdili, že boli lekármi poškodených, ktorí ich ako poslední liečili v súvislosti s poškodením zdravia. Zároveň sa v daných prípadoch nejednalo o závažnejšie poškodenia zdravia.

16. Žalovaný 2/ uviedol, že poskytol žalobkyňu poistné plnenie vo výške 1.130,40 eura z titulu náhrady za bolesť, ktoré z dôvodu spoluzavinenia žalobkyne skrátil o 20 %. Pri poskytnutí poistného plnenia za bolestné vychádzal práve zo znaleckého posudku MUDr. Pamulu, ktorý je vyhotovený v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, resp. so zákonom č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch, a ktorý ohodnotil zranenie žalobkyne celkom na 80 bodov. To, že B. E. ohodnotil bolestné rovnako ako B. I. je len vecou zhody, za žiadnych okolností žalovaný 2/ neakceptoval závery posudku B. I., ani nárok žalobkyne ako celok neuznal. Rozdiel medzi znaleckým posudkom MUDr. Pamulu a lekárskeho posudku B. I. spočíva jednak v tom, že každý z nich má právny základ v inom predpise – všeobecná úprava lekárskeho posudku pre účely hodnotenia bolestného a SSÚ sa nachádza v zákone č. 437/2004 Z.z.. Právny základ úpravy znaleckého posudku je obsiahnutý v zákone č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch. Zatiaľ čo v prípade lekárskeho posudku je jediným oprávneným subjektom posudzujúci lekár, ktorý ošetroval ako posledný poškodeného,

v prípade znaleckého posudku je oprávneným znalec zapísaný v zozname znalcov. Znalcovi pre vypracovanie posudku postačuje poskytnutie zdravotnej dokumentácie. Ďalej platí, že požiadavka podľa ust. § 8 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z. sa na znalecký posudok nevzťahuje. Žalovanému 2/ teda nie je zrejmé, prečo by mala byť spochybňovaná validita znaleckého posudku, ktorý spĺňa všetky zákonné predpoklady, zatiaľ čo je akceptovaný lekársky posudok, v prípade ktorého absentuje základný predpoklad jeho validity, a to vydanie oprávneným subjektom. Na rozdiel od nároku na bolestné, ktorý vyplýva zo znaleckého posudku MUDr. Pamulu vypracovaného pre účely trestného konania a v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, nevyplýva nárok na SSÚ zo žiadneho zo zákonných dôkazov. Navyše, z obsahu trestného spisu je preukázaná nedôvodnosť nároku na SSÚ. Znalecký posudok MUDr. Pamulu uvádza, že zranenia, ktoré žalobkyňa utrpela sa hoja bez následkov. Podľa tohto znaleckého posudku bol liečbou vykonaný predpoklad na zhojenie zranenia bez trvalých funkčných alebo kozmetických následkov. Aj napriek tomu, že hmotnoprávny predpis (zákon č. 437/2004 Z.z.) upravuje možnosť požiadať o vyhotovenie lekárskeho posudku, v sporovom konaní leží dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností na tej strane, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o stranu sporu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Niet preto dôvodu, aby žalovaní nechávali vyhotovovať ďalšie posudky, ak jednak žalobkyňa ako pán sporu nepredložila lekársky posudok spĺňajúci zákonné podmienky a ak bol medzi vykonanými dôkazmi znalecký posudok, v zmysle ktorého žalobkyňa má nárok na náhradu SSÚ neprináleží.

17. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobkyňa sa podieľala na vzniku poškodenia zdravia, nakoľko porušila povinnosť pripútať sa bezpečnostným pásom v zmysle ust. § 8 ods. 1 písm. e) zákona č. 8/2009 Z.z. Avšak záver súdu v aspekte výšky spoluzavinenia vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, nakoľko súd právnou normu správne vyložil, nesprávne ju však aplikoval na zistený skutkový stav. Za daných okolností je výška spoluzavinenia (5 %) neadekvátne, nakoľko nereflektuje jednak okolnosti prejednávanej veci a rozhodovacia prax, v rámci ktorej je štandardne určená výška spoluzavinenia v prípade nepripútania sa v rozsahu 20-25 %. Žalobkyňa porušila povinnosti, ktoré jej ukladá nielen zákon, ale aj prepravný poriadok tým, že počas jazdy nebola pripútaná bezpečnostným pásom. Spoluzavinenie žalobkyne vyplýva z viacerých vykonaných dôkazov – napr. zo Znaleckého posudku Ing. Kosíka, vypracovaného pre účely trestného konania, ktorý uvádza, že príčinou pádu v sanitnom voze bola skutočnosť, že menovaná nebola pripútaná. Spoluzavinenie rovnako preukazuje Uznesenie Okresnej prokuratúry Skalica PV 83/17/2205-13, v zmysle ktorého mal OČTK za preukázané, že žalobkyňa bola ľahostajná voči pripútaniu bezpečnostným pásom a nedodržala obvyklú mieru opatrnosti, pričom mala požiadať vodiča o asistenciu. Ďalším dôkazom, ktorý preukazuje spoluzavinenie žalobkyne, je uznesenie zo dňa 07.07.2017 ČVS:ORP-90/SI-SI-2017, ktorým bolo zastavené trestné stíhanie voči vodičovi sanitného vozidla. To uvádza, že: „Teda konanie E. F., ktoré bolo príčinou následku nebolo príčinou dostatočne významnou a sú prítomné príčiny, ktoré svojím významom predchádzajú nesplnenie si povinnosti E. F., a to najmä indiferentnosť poškodenej A. B. a ohrozenie vozidla iným účastníkom cestnej premávky.“ Teda orgány činné v trestnom konaní, ako aj znalec Ing. Kosík konštatovali, že žalobkyňa sa na vzniku škody na jej zdraví spolupodieľala vo významnej miere, názorom týchto subjektov by mal byť súd viazaný, a preto je potrebné, aby bola miera spoluzavinenia adekvátne zistenému skutkovému stavu.

18. Pokiaľ ide o náklady na liečenie, v zmysle ust. § 449 ods. 1 OZ, obmedzuje zákon rozsah náhrady na účelnosť. Súdna prax pojem vykladá tak, že sem možno zaradiť napríklad doplnky liečby, náklady na rehabilitačné pomôcky či náklady spojené s výkonom úkonov za účelom obnovenia či zlepšenia zdravotného stavu /rehabilitácia/. Predpokladom však je, že každý náklad musí byť vynaložený v bezprostrednej väzbe na liečenie poškodeného. Účelnosť nákladov sa posudzuje podľa toho, či boli vynaložené na liečebné úkony alebo lekárske zákroky, vďaka ktorým sa poškodený vyliečil úplne alebo aspoň prispeli k zlepšeniu jeho zdravotného stavu. Základným predpokladom účelnosti v zmysle zákonnej definície obsiahnutej v ust. § 449 ods. 1 OZ je bezprostredná väzba týchto nákladov na liečenie. Z predložených dôkazov však nie je preukázané, že by sa uplatnené nároky týkali liečebných úkonov, či lekárskeho zákroku. Za náklady spojené s liečením nemožno za žiadnych okolností považovať náklady vynaložené na zabezpečenie pomoci pri životných úkonoch, a to aj vtedy, ak boli skutočne vynaložené, z dôvodu absencie súvislosti s liečebným procesom. V priebehu konania nebolo vôbec špecifikované, aké úkony boli v DSS vykonané, teda nie je preukázaná väzba na liečbu. Opodstatnosť nároku na náklady spojené s umiestnením do DSS spochybňujú listinné dôkazy, napr. zo znaleckého posudku MUDr. Pamulu vyplýva, že priebeh liečby má byť ambulantný. Posudok o odkázanosti na sociálnu službu vypracovaný mestom D. uvádza, že žalobkyňa má byť odkázaná na poskytovanie sociálnej služby v DSS

výlučne z dôvodu dosiahnutia dôchodkového veku. Rovnako nie je zrejماً výška uplatnených nákladov. V zmysle dodatku č. 1 k zmluve mala žalobkyňa uhradiť za pobyt v DSS za mesiac júl 211,11 eura, avšak predložila potvrdenie o úhrade sumy 250 eur, ďalej nie je zrejماً, aká položka predstavuje sumu 25,42 eura. Súd prvej inštancie uvádza, že platobné podmienky mohli byť upravené s ohľadom na skutočne poskytnutý rozsah sociálnej služby. Nie je zrejماً, na základe čoho dospel súd k uvedenému záveru, keďže v priebehu konania žalobkyňa ani len nepreukázala, z čoho úkony poskytnuté DSS pozostávajú a ako súviseli s jej liečbou. Súd teda časť nároku spočívajúcu v nákladoch spojených s liečením nesprávne právne posúdil, nakoľko síce aplikoval správnu normu, no jej obsah nesprávne interpretoval. Vzhľadom na uvedené žalovaný 2/ navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a prizná žalovanému 2/ voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

19. K odvolaniu žalovaného 1/ podal písomné vyjadrenie žalovaný 2/ (zo dňa 02.08.2023, č. I. 314), ktorý uviedol, že rovnako, ako žalovaný 1/ má za to, že v konaní neboli preukázané základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu /porušenie právnej povinnosti, vznik škody, príčinná súvislosť medzi konaním alebo opomenutím a následkom/ ani výška samotnej škody na zdraví. Lekársky posudok vypracovaný B. I. je v rozpore so zákonom a B. I. nie je oprávneným subjektom na jeho vydanie. Žalobkyňa teda neunesla dôkazné bremeno, ani čo do vzniku, ani čo do výšky škody. Rovnako je toho názoru, že súd prvej inštancie náležite neodôvodnil mieru spoluzavinenia žalobkyne na vzniku škody, ani sa náležite nevysporiadal s porušením právnej povinnosti žalobkyne spočívajúcej v nepoužití bezpečnostných pásov vo vozidle. V časti nároku na náhradu nákladov spojených s liečením rovnako ako žalovaný 1/ trvá na tom, že predmetný nárok žalobkyni nie je možné priznať, nakoľko absentuje priama väzba nákladov na liečebný proces (a to aj napriek tomu, že skutočne vynaložené boli). Opakovane žalovaní upozorňovali, že z dôkazov vyplýva, že žalobkyňa mala byť liečená ambulantne a že z pokladničných blokov vôbec nie je zrejماً, aké služby boli žalobkyni v DSS poskytnuté. Obaja žalovaní teda vo svojich odvolaniach namietajú v podstate totožné nedostatky napadnutého rozsudku, preto sa žalovaný 2 stotožňuje s argumentáciou, žalovaného 1/ v jeho odvolaní.

20. K odvolaniu žalovaného 2/ podal písomné vyjadrenie žalovaný 1/ (zo dňa 03.08.2023, č. I. 320), ktorý uviedol, že žalovaný 2/ uviedol vo svojom odvolaní totožné odvolacie dôvody nezávisle od žalovaného 1/. Niektoré dôvody sa vecne a fakticky prelínajú preto sa s nimi žalovaný 1/ taktiež stotožňuje.

21. Žalobkyňa samostatný odvolací návrh nepodala. K doručenému odvolaniu žalovaného 1/ podala písomné vyjadrenie (zo dňa 11.08.2023, č. I. 330) v ktorom uviedla, že odvolanie žalovaného 1/ je tendenčné, svojvoľné, bez opory v zákonnej úprave. Žalovaný 1/ v ňom uviedol niektoré odvolacie dôvody bez ich nevyhnutnej špecifikácie, či akéhokoľvek vysvetlenia. Žalovaný 1/ napr. vytýka súdu „inú vadu“, ale bez toho aby vôbec uviedol o akú konkrétnu vadu by malo ísť. Žalobkyňa poukazovala na to, že zo strany žalovaných došlo k uznaniu nároku a jeho podmienok, keď jej dňa 01.03.2022 uhradili náhradu škody, a to časť bolestného vo výške 1.130,40 eura. Súdna prax poukazuje aj na to, že ak medzi stranami existuje len jeden záväzok, jeho čiastočným uhradením prichádza k jeho celkovému uznaniu. Potom aj sponchybnosť príčinnej súvislosti zo strany žalovaného 1/ sa javí ako snaha zmať súdne konanie. Zásadnú časť súdneho konania žalovaní nespochybnili svoju povinnosť nahradiť žalobkyni škodu. Teda ani naplnenie podmienok pre ňu samotnú. Žalovaní len žiadali predložiť listiny, ktoré už ale preukázateľne predložené boli, či už priamo počas mimosúdneho rokovania, alebo počas súdneho konania. Podané odvolanie by tak mohlo byť skôr snahou o získanie času na uhradenie nároku, resp. oddialiť prípadný reverz zo strany žalovaného 2/. Žalovaný 1/ svoje odvolanie spísal účelovo, toto podanie nespĺňa ani zákonné predpoklady, keďže nie je určité a vôbec nie zrozumiteľné. Z jeho obsahu nie je vôbec zrejماً, z akých dôvodov sa žalovaný 1/ vlastne odvoláva. Žalovaný síce formálne tzv. odvolacie dôvody zo zákona opísal, avšak bez ich spresnenia trpí odvolanie zásadným nedostatkom. Nie je zrejماً ani to, ktoré dôkazy mal žalovaný 1/ v konaní navrhnúť a súd ich nemal vykonať. V skutočnosti žalovaný 1/ žiadny dôkaz (okrem výsluchu vodiča, na ktorom následne netrval) nenavrhol, a to ani potom, ako ho súd upozornil na to, že len obyčajné nesúhlasenie s vykonaným znaleckým dokazovaním v kontradiktórnom konaní nepostačuje. Aj vo svojom odvolaní sám žalovaný 1/ len uviedol, že „súd mohol odstrániť túto vadu nezávislým znaleckým posudkom.“ Teda sám žalovaný 1/ potvrdil, že on tzv. kontrolný posudok vôbec nenavrhol, ale naopak očakával, že tak urobí súd. Z odvolania nevyplýva ani to, aké mali byť správne skutkové zistenia, ale ani to, čo údajne nesprávne právne posúdenie zo strany súdu – podľa žalovaného 1/ – vôbec dokazuje. Celé podanie žalovaného 1/ je účelové, miestami zavádzajúce či dokonca priamo manipulatívne. Žalovaný 1/ sa snaží navodiť dojem z údajne

odporujúcich si záverov súdu. V skutočnosti však súd len uvádza, že znížil žiadanú náhradu škody pre údajné spoluzavinenie žalobkyne. Žalovaný 1/ ale v odvolaní nezmyselne tvrdí, že súd zodpovednosť pripisuje žalobkyni a pritom jej priznáva aj náhradu škody. Žalobkyňa si uplatňovala náhradu škody z právneho titulu podľa ust. § 420a OZ, čo je zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou. Brzdenie, ktorým jej bola škoda spôsobená je totiž súdnou praxou zaraďované práve pod prevádzkovú činnosť. Žalovaný 1/ však neustále píše len o zodpovednosti všeobecnej a nie osobitnej. Podľa ust. § 420a ods. 3 OZ, sa zodpovednosti za škodu škodca zbaví len ak preukáže, že škoda bola spôsobená neodvratiteľnou udalosťou nemajúcou pôvod v prevádzke. Dôkazné bremeno o existencii liberačných dôvodov je teda v zmysle zákona výhradne na škodcovi. Žalovaný 1/ však bol aj v tomto smere nečinný a nepreukázal, že by neniesol zodpovednosť podľa ust. § 420a OZ a ani existenciu iných liberalizačných dôvodov. Žalovaný 1/ svoju zodpovednosť podľa ust. § 420a nikdy nespochybnil a ani inak nevyvrátil. Žalovaný 1/ zavádza aj pri jednotlivých posudkoch. Z posudku MUDr. Pamulu (č. 037/17) jasne plynie príčinná súvislosť medzi prevádzkovou činnosťou (teda brzdením), resp. porušením právnej povinnosti a samotným vznikom škody. Súd preto náhradu škody priznal (preukázali sa aj ďalšie jej predpoklady). Tento posudok nebol žalovaným 1/ nikdy relevantne spochybnený; naopak žalovaný 1/ naň v konaní taktiež niekoľkokrát odkazoval. Z posudku plynie aj to, akým spôsobom bola žalobkyňa obmedzená na svojom živote v dôsledku spôsobenia škody, ale aj samotný rozsah škôd na zdraví. Zo znaleckého posudku Ing. Kosíka zasa plynie, že na pripútanie žalobkyne v sanitke boli potrebné dve ruky. Teda, že s jednou rukou sa objektívne nemala ako pripútať. Z výsluchov zasa vyplynulo, že zamestnanec žalovaného 1/ ju nepripútal, hoci mu táto povinnosť plynula aj z vnútorných predpisov žalovaného 1/, či priamo z právnej normy. Rovnako ako aj to, že zamestnanec žalovaného 1/ sa ponáhlal lebo meškal, a tak žalobkyni len otvoril dvere do sanitky a už sa o ňu nezaujímal. A plynie z nich aj to, že ju v kabíne sanitky už tento zamestnanec nepočul; a teda poukazovanie na nepripútanie by teda ani nemohol počuť. Zavádzajúce je aj tvrdenie žalovaného 1/, že v konaní nebol predložený relevantný lekársky posudok na určenie bodového ohodnotenia škody na zdraví. Ten mohol podľa žalovaného 1/ vypracovať výlučne primár oddelenia. Žalobkyňa do súdneho konania predložila lekársky posudok vypracovaný B. I., ktorý potvrdil B. K., v tom čase zástupca primára príslušného oddelenia. B. K. bol k uvedenému úkonu poverený primárom. Uvedené je dostatočným, nakoľko zástupca v zásade koná v neprítomnosti zastúpeného. Toto celé sa uskutočnilo na základe vzájomnej dohody zmluvných strán, na čo žalobkyňa počas súdneho konania viackrát poukazovala. Žalovaný 1/ vykladá zákon rigidne, neprípustne, ale aj nezmyselne. Na základe uvedeného žalobkyňa navrhovala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovaným 1/ a 2/ v plnom rozsahu.

22. Žalobkyňa podala písomné vyjadrenie aj k odvolaniu žalovaného 2/ (zo dňa 13.08.2023 č. I. 337). Uviedla, že napadnutý rozsudok je vecne a právne správny a navrhuje, aby ho odvolací súd potvrdil. Odvolanie žalovaného 2/ je nielen tendenčné, svojvoľné, či bez opory v právnom poriadku, alebo vôbec skutkovom stave. Žalovaný 2/ písal svoje odvolanie účelovo a zmätočne, pričom zásadné okolnosti veci zamlčoval. Predovšetkým žalobkyňa poukazovala na to, že žalovaný 2 uhradil žalobkyni náhradu škody spôsobenej jej na zdraví žalovaným 1/, hoci v ním určenom rozsahu. K úhrade prišlo dňa 01.03.2022, išlo o úhradu časti bolestného vo výške 1.130,40 eura. Je však nepredstaviteľné, že by žalovaný 2/ vôbec akúkoľvek škodu na zdraví nahrádzal, ak by nebol sám presvedčený o nároku a svojej povinnosti ho uhradiť. Žalovaný 2/ týmto uznal minimálne naplnenie všetkých predpokladov (dôvodov) pre nahradenie škody na zdraví. Ak medzi stranami neexistuje iný dlh a dlžník uhradí časť toho existujúceho, ide o uznanie dlhu ako celku. Žalovaný 2/ navyše nikdy rozsah poškodenia zdravia žalobkyne nespochybnil a nespochybnil ani samotný bodový výpočet škody podľa tohto konkrétneho poškodenia zdravia. Ide tak o skutkovo zhodné tvrdenia. Pokiaľ ide o spoluzavinenie žalobkyne, žalovaný tvrdil, že štandardne určená výška spoluzavinenia je v rozsahu 20-25%. Ide pritom o hodnotu, ktorá je priemerom, teda nevychádza z individuálneho hodnotenia vo veci samej. Žalovaný 2/ zjavne opomenul to, že žalobkyňa má zdravotné obmedzenie. V predložennom znaleckom posudku bolo pritom jasne konštatované, že na pripútanie sa boli nevyhnutné dve ruky. Teda, že žalobkyňa sama a bez pomoci, sa pripútania bezpečnostným pásom nebola objektívne nijako schopná. Preto nemôže byť jej situácia prirovnávaná k zdravému človeku, ktorý sa dokáže pripútať úplne sám. Žalovaný 2/ pritom nikdy nespochybnil ani preukázané skutkové tvrdenia vzťahujúce sa na vodiča sanitky, ktorý sa ponáhlal - pretože už meškal desiatky minút a mal pred C., ešte ísť do E.. Nakoľko nestíhal, tak žalobkyni len otvoril dvere a išiel do kabíny vozidla. Tu ju nemohol počuť, keďže táto časť vozila je samostatná, oddelená od zadnej časti, kde sedela žalobkyňa. V prednej časti následne vodič viedol konverzáciu s ďalšími, v kabíne s ním sediacimi pacientmi. Upozorňovanie žalobkyne na nesplnenie si povinností tak zamestnanec žalovaného 1/ nebol objektívne schopný počuť.

23. Pokiaľ žalovaný 2/ uvádza, že chcel žalobkyni vlastne vždy škodu na zdraví uhradiť, ale ona mu nedodala doklady, tak žalovaný 2/ ani v odvolaní neuvádza, o aké listiny malo ísť. Žalovaný 2/ nebol nikdy schopný tieto listiny špecifikovať, a to ani priamo súdu. Žalovaný 2/ mal vždy k dispozícii všetky listiny, o ktoré požiadal. Žalovaný 2/ sa aj týmto spôsobom pravdepodobne len snažil zmariť náhradu škody, spoliehajúc sa na premlčanie nároku ešte pred podaním žaloby. Z dôvodu, že žalobkyňa nemala žiadny prístup k vyšetrovaciemu spisu OČTK, v rámci súdneho konania navrhla, aby bol pripojený, z dôvodu zabezpečenia výsluchov obvineného, znaleckých posudkov a iné, ktoré nemala k dispozícii. Zastavenie trestného konania jej zabránilo, aby sa do vyšetrovacieho spisu dostala skôr. Naproti tomu žalovaný 1/ túto možnosť cez svojho zamestnanca mal, dokonca určité podania k dispozícii mal, avšak účelovo ich zamľčal. Žalovaný 2/ ich mal tiež kompletne k dispozícii, hoci žalobkyni ich údajnú absenciu nezmyselne vytýka. Nakoniec aj z nich žalovaný 2/ cituje. Nonsense je tvrdenie žalovaného 2/, že trestné konanie bolo zastavené, čo by malo zbaviť zodpovednosti aj jeho samého.

24. Pokiaľ žalovaný 2/ v odvolaní zdôvodňoval, že žalobkyňa nepredložila posudok vypracovaný lekárom, ktorý ju liečil naposledy, tak žalobkyňa predložila lekárske posudky spracované B. I., kde bola škoda na zdraví bodovo ohodnotená a následne bol tento potvrdený B. K., zástupcom primára ortopedie. B. K. bol k uvedenému úkonu poverený primárom. Potvrdenie bodového hodnotenia, ako aj položiek v lekárskom posudku, sa uskutočnilo na základe vzájomnej dohody účastníkov konania. Žalobkyňa predložila lekárske posudky, ktoré žalovaní žiadnym spôsobom odborné nespochybnili. Všetky dôkazy, ktoré boli zrealizované počas súdneho konania boli navrhnuté žalobkyňou. Žalovaný 1/ ani žalovaný 2/ vo veci nekonali, svoje tvrdenia nevedeli konkretizovať ani preukázať. Žalobkyňa si uplatnila náhradu škody z dôvodu podľa ust. § 420a OZ, teda zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou. V tomto prípade platí vyvrátiteľná domnienka (každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobí inému prevádzkovou činnosťou), pokiaľ neexistujú liberalizačné dôvody. Dôkazné bremeno v prípade jej vyvrátenia potom logicky leží na žalovaných. K predĺžovaniu súdneho konania dochádzalo aj z dôvodu, že žalovaní zavádzali nielen žalobkyňu ale aj súd, keď tvrdili, že majú záujem o mimosúdnu dohodu, ktorý postup sa teraz snažia spochybnit' napádaním a spochybňovaním vlastných lekárov (lekársky posudok). Pokiaľ žalovaný 2/ v odvolaní uvádza, že žalobkyňa v žalobe neuviedla opis rozhodujúcich skutočností, tak je to absurdné, nakoľko v žalobe uviedla celý skutkový dej a označila dôkazy, ktoré navrhuje vykonať.

25. Žalobkyňa ďalej podala písomné vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného 2/ k odvolaniu žalovaného 1/ (zo dňa 30.08.2023, č. I. 347), a to, že nesúhlasí ani s týmto podaním, aj naďalej trvá na správnosti rozsudku. Uviedla, že žalovaní sa stali aktívni až po vynesení rozsudku v ich neprospech. V konaní vystupovali obaja výslovne pasívne. Nenavrhovali vlastné dôkazy, nepripájali vlastné vyjadrenia k skutkovým tvrdeniam, nespochybňovali naplnenie predpokladov pre náhradu škody na zdraví a dokonca nepristúpili ani len k rozporovaniu svedeckých výpovedí v ich neprospech. Nepravdivé je aj tvrdenie, že obaja žalovaní vo svojich odvolaniach napádajú „v podstate totožné nedostatky“. Žalovaný 1/ nevedel špecifikovať žiadnu vadu rozsudku a žalovaný 2/ odvolanie využil na svoje filozofické úvahy a fabulácie. Možno aj preto žalovaný 2/ využil svoje vyjadrenie k odvolaniu žalovaného 1/ skôr na vysvetľovanie odvolania žalovaného 1/. Avšak v odvolaní žalovaného 1/ úplne absentuje špecifikácia odvolacích dôvodov. Žalovaný 2/ náhle tvrdí, že v prípade žalobkyne vlastne nikdy neboli naplnené predpoklady pre náhradu škody na zdraví. Táto zmena pritom prišla až so samotným odvolaním, nakoľko žalovaný 2/ žalobkyni časť náhrady spôsobenej škody na zdraví už aj uhradil. Žalovaný 2/ pozabudol aj na to, že jeho argumentácia spočívala iba v tom, že od žalobkyne neustále žiadal doplnenie bližšie nešpecifikovaných listín. Teda nie v spochybňovaní predpokladov pre samotnú náhradu škody. Žalovaný 2/ najskôr tvrdí, že nárok na náhradu škody na zdraví žalobkyňa vlastne vôbec nemá a vzápätí píše, že súd nesprávne vyhodnotil spoluzavinenie, ako aj náklady na liečbu predmetnej škody na zdraví. Pokiaľ žalovaný 2/ tvrdí, že žalobkyňa porušila svoju právnu povinnosť tým, že sa sama nepripútala, tak žalobkyňa sa ani sama objektívne pripútať nemohla, čo potvrdil aj znalec. Zarážajúco pôsobí tvrdenie žalovaného 2/, že neexistuje priama väzba medzi nákladmi na liečený proces a škodou na zdraví. Pritom prakticky ihneď žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení uvádza aj to, že niet pochyb o tom, že tieto náklady sa na liečbu skutočne vynaložili. Žalovanému 2/ vadia náklady na služby v DSS. Uvádza, že liečba mala byť ambulantnou. Všeobecne známou skutočnosťou ale je, že nemocnice uprednostňujú ambulantnú starostlivosť pred ústavnou; ak to nie je výslovne nutné. Žalobkyňa však nemá jednu hornú končatinu, a tú druhú mala v dôsledku nedovoleného konania žalovaného 1/ nefunkčnú. Žalovaný 2/ preto mal uviesť, ako sa žalobkyňa mohla za týchto ťažkých okolností sama o seba postarať. Táto cynická poznámka žalovaného 2/ je za hranicou slušnosti. Žalovaný 2/ nevysvetlil, akým spôsobom si žalobkyňa mala

bez rúk zaistiť uspokojovanie nevyhnutných potrieb, vrátane tých základných hygienických. Žalovaný 2/ bezcitne spochybňuje, že žalobkyňa potrebovala pomoc pri praktickej absencii oboch horných končatín.

26. K vyjadreniam žalobkyne, podal písomné vyjadrenie žalovaný 1/ (zo dňa 13.09.2023, č. I. 358), v ktorom uviedol, že zotráva na svojej doterajšej skutkovej a právnej argumentácii. K bezdôvodným atakom zo strany právneho zástupcu žalobkyne uviedol, že tieto necitlivé vyjadrenia len umocňujú negatívny zážitok žalovaného 1/ voči odbornosti právneho zástupcu žalobkyne. K údajnému uznaniu nároku a jeho podmienok žalovaným 1/ uviedol, že tvrdenie žalobkyne je klamlivé a zavádzajúce nakoľko žalovaný 1/ žiadnu sumu doposiaľ žalobkyni neuhradil. Obaja žalovaní od začiatku konania žiadali žalobkyňu o predloženie takých dôkazov, z ktorých vyplýva žalobou uplatňovaných nárok. Signifikantná časť dôkazov sa dostala do dispozície žalovaných až na základe iniciatívy súdu, ktorý pripojil vyšetrovací spis v januári r. 2022 (t.j. po 4 rokoch od začiatku konania), a až na jeho základe mohol byť nárok v nespornej časti posudzovaný. Žalovaný 2/ poskytol žalobkyni poistné plnenie vo výške 1.130,40 eura z titulu náhrady za bolesť, ktoré z dôvodu spoluzavinenia žalobkyne skrátil o 20 %. Žalovaný 1/ aj naďalej trvá na tom, že lekárske posudky vypracované B. A. I. a predložené žalobcom, je v rozpore so zákonom č. 437/2004 Z. z. Žalobkyňa sa vo svojich vyjadreniach k odvolaniu nijakým spôsobom vecne, právne a skutkovo nevyjadruje. Žalovaný 1/ uvádza, že napadnutý rozsudok trpí viacerými vadami, pre ktoré je vecne a právne nesprávny, čo vyčerpávacím spôsobom odôvodnil v podanom odvolaní. Okrem toho súd vo svojom (ne)odôvodnení napádaného rozsudku, len vymenoval dôkazy, ktoré boli v konaní vykonané, opomenul však jasne a zrozumiteľne objasniť, akým spôsobom tieto dôkazy skúmal, resp. akým spôsobom ich hodnotil. Nie je pravdou, že žalovaný 1/ bol vo vzťahu k zodpovednosti za škodu a existencii liberačných dôvodov nečinný, práve naopak, jeho návrhom na vykonanie dokazovania priloženým trestným spisom, sa liberačné dôvody a zodpovednosť preukázali, nakoľko z trestného dokazovania jasne vyplynulo, že žalobkyňa sa nepripútala a ani o pripútanie nežiadala. Pripútať sa je zákonná povinnosť každého cestujúceho samostatne, nie povinnosťou vodiča, čo v konečnom dôsledku konštatoval aj prokurátor. K príčinnej súvislosti, ktorá údajne vyplynula z posudku MUDr. Pamulu žalovaný 1/ uviedol, že oproti nároku na bolestné, zo znaleckého posudku MUDr. Pamulu nevyplýva nárok na SSÚ. Navyše, z obsahu trestného spisu je preukázaná nedôvodnosť nároku na SSÚ. Znalecký posudok MUDr. Pamulu uvádza, že zranenia, ktoré žalobkyňa utrpela sa hoja bez následkov. Podľa tohto znaleckého posudku bol liečbou vykonaný predpoklad na zhojenie zranenia bez trvalých funkčných alebo kozmetických následkov. Naopak pasivitu žalobkyne je možné vnímať od začiatku konania. Návrhy na dokazovanie neboli zo strany žalobkyne vôbec predložené, svoje vyjadrenia a prípadné návrhy na výzvy súdu predkladala až na pojednávaniach, absolútne nerešpektujúc zásadu koncentrácie a hospodárnosti konania. Lekársky posudok predložený žalobkyňou na pojednávaní dňa 15.02.2022, je v rozpore s § 7 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia. Obsahuje rozpory týkajúce sa jednak nesprávneho bodového hodnotenia a súčasne nesprávneho určenia poškodenej končatiny a stupňa poškodenia, pričom žalovaný 1/ nemal a ani nemá v organizačnej štruktúre ústavného zdravotníckeho zariadenia príslušné oddelenie resp. príslušnú kliniku, a preto lekárske posudky je oprávnený posúdiť resp. potvrdiť výlučne primár.

27. K vyjadreniam žalobkyne k odvolaniam žalovaných 1/ a 2/ podal vyjadrenie aj žalovaný 2/ (zo dňa 14.09.2023, č. I. 365). Uviedol, že zásadne odmieta tvrdenie žalobkyne, že by jeho odvolanie malo byť „tendenčné, svojvoľné a bez opory v právnom poriadku a skutkovom stave“, či to, že by z jeho strany malo dôjsť k zamlčovaniu podstatných skutočností. Žalovaný 2/ v odvolaní adekvátne opísal skutkový stav, priebeh konania pred súdom prvej inštancie a odkázal na príslušné normy, pričom uviedol, v akých otázkach podľa jeho názoru nerozhodol súd prvej inštancie v súlade so zákonom. Žalovaný 2/ zopakoval, že poskytol žalobkyni poistné plnenie vo výške 1.130,40 eura z titulu náhrady za bolesť, čo bolo považované za nespornú skutočnosť, súčasťou súdneho spisu je potvrdenie o jeho poskytnutí dňa 17.2.2022. Žalovaný 2/ túto skutočnosť nikdy nezamlčoval. Pokiaľ ide o námietku žalobkyne, že žalovaný 2/ sa odvoláva na akési doklady bez konkretizácie, žalovaný 2/ uviedol, že v zmysle ust. § 4 ods. 2. zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení, má poistený z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky. V súlade s citovaným ustanovením žalovaný 2/ od začiatku konania požadoval doklady potrebné k likvidácii poistnej udalosti, sú nimi predovšetkým znalecké posudky (z odboru zdravotníctva, z odboru cestná doprava, ak boli pre účely trestného konania vypracované) ako aj zdravotná dokumentácia (lekárske správy z ošetrení, prijímacie a prepúšťacie správy z nemocníc), kópiu všetkých dokladov zo šetrenia dopravnej nehody z polície, prokuratúry či súdu. Žalovaný 2/ už vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol zoznam dokumentov potrebných k šetreniu poistnej udalosti. V priebehu konania žiadal žalovaný 2/ o predloženie

dokumentácie v každom podaní. O tom, že sa sám žalovaný 2/ usiloval o prístup k dokumentácii svedčí aj vyrozumenie z OR PZ v Skalici zo dňa 29.01.2018, ktoré bolo súdu spolu s predmetnou odpoveďou zaslané. Z jeho textu vyplýva, že požadované dokumenty skutočne sú obsahom vyšetrovacieho spisu, avšak žalovaný 2/ nie je oprávnenou osobou na nazretie do spisu. Toto podanie bolo doručené aj žalobkyni a je súčasťou súdneho spisu. Od uplatnenia nároku ešte v čase pred začatím súdneho konania, až do pripojenia trestného spisu v súdnom konaní v roku 2022, bránilo likvidácii poisťnej udalosti práve to, že žalovaný 2/ nedisponoval potrebnou dokumentáciou. Bezprostredne po nahliadnutí do vyšetrovacieho spisu v januári 2022, ukončil šetrenie poisťnej udalosti a žalobkyni poskytol poisťné plnenie dňa 17.02.2022. Tvrdenie žalobkyne, že potrebné dokumenty neboli náležite špecifikované, je nepravdivé. Žalobkyňa bola o potrebe predloženia týchto dokumentov informovaná opakovane. Napokon aj súd prvej inštancie sa žalovaného 2/ dopytoval, aké dokumenty sú k ukončeniu likvidácie potrebné a v nadväznosti na ich opätovnú špecifikáciu žalovaným 2/, pripojil trestný spis, čím nahradil procesnú aktivitu žalobkyne, hoci procesným následkom toho, že žalobkyňa nepredložila dôkazy, ktoré preukazujú jej nárok, je zamietnutie žaloby. Žalovaný 2/ zásadne odmieta, že by akýmkoľvek spôsobom uznal nárok žalobkyne. Nerozumie, z akých skutočností žalobkyňa predmetný záver vyvodila. Nie je zrejmé, z akého ustanovenia hmotnoprávneho predpisu by malo vyplývať, že náhrada bolestného automaticky implikuje uznanie dlhu v časti nároku na sťaženie spoločenského uplatnenia. Žalovaný 2/ poskytol žalobkyni poisťné plnenie vo výške 1.130,40 eura z titulu náhrady za bolesť, ktoré z dôvodu spoluzavinenia žalobkyne skrátil o 20%. Pri poskytnutí poisťného plnenia za bolestné vychádzal zo znaleckého posudku MUDr. Pamulu, ktorý je vyhotovený v súlade so zákonom č. 382/2004 Z.z. o znalcoch a ktorý ohodnotil zranenie žalobkyne celkom na 80 bodov. Žalovaný 2/ považuje nárok na SSÚ za nedôvodný, nakoľko nevyplýva zo žiadneho zo zákonných dôkazov. Navyše, z obsahu trestného spisu je preukázaná nedôvodnosť nároku na SSÚ. Žalovaný 2/ teda vysvetlil, prečo poskytol poisťné plnenie len vo vzťahu k náhrade za bolesť a prečo považuje nárok na SSÚ za nepreukázaný. Čo sa týka tvrdenia žalobkyne, že žalovaný 2/ nespochybnil rozsah poškodenia zdravia žalobkyne, žalovaný nerozumie, z čoho žalobkyňa tento záver vyvodila. Žalovaná strana v celom konaní namieta oprávnenosť osoby, ktorá vyhotovila lekársky posudok, a teda aj validitu tohto posudku, čo znamená, že odmieta, že by na základe neho mal byť žalobkyni priznaný akýkoľvek nárok. Žalovaný 2/ naopak v celom konaní predmetný lekársky posudok odmieta ako celok. Čo sa týka spoluzavinenia žalobkyne, žalovaný 2/ uviedol, ktoré povinnosti žalobkyňa porušila a citoval závery OČTK, ktorí mali rovnako vedomosť o zdravotnom hendikepe žalobkyne a konštatovali, že nezachovala obvyklú mieru opatrnosti, že bola voči svojim povinnostiam ľahostajná, a dokonca, že jej povinnosť pripútať sa, a ak tak nie je schopná urobiť sama, požiadať o pomoc, je voči povinnosti šoféra skontrolovať bezpečnostné pásy prvoradá. Akékoľvek tvrdenia o rôznych okolnostiach, ktoré údajne zamedzili pripútaniu, sú bez akejkoľvek relevancie pre spoluzavinenie žalobkyne. Bez akejkoľvek relevancie sú aj tvrdenia žalobkyne o okolnostiach cesty v sanitnom vozidle, ktoré neboli nijako preukázané a jedná sa len o subjektívne tvrdenia žalobkyne bez akéhokoľvek objektívneho dôkazu. Žalovaný 2/ nikdy nemaril náhradu škody, ale len postupoval tak, ako mu ukladá zákon a pri zákonnom postupe žiadal o predloženie dôkazov, ktoré spĺňajú zákonné náležitosti, aby mohol poisťnú udalosť náležite došetriť. Na jednej strane žalobkyňa tvrdí, že žalovaný 2/ nikdy nešpecifikoval svoju požiadavku na dokumentáciu k šetreniu poisťnej udalosti, na strane druhej však uvádza, že z jej iniciatívy mal byť pripojený trestný spis, v ktorom sa práve nachádzajú všetky dokumenty, ktoré žalovaný 2/ požadoval. Pripojenie vyšetrovacieho spisu bolo uskutočnené až v roku 2022 z iniciatívy súdu, nie žalobkyne. Žalobkyňa bola subjektom trestného konania oprávneným na nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu (§ 46 ods. 1 Trestného poriadku). Neexistuje objektívny dôvod, ktorý by žalobkyni bránil v prístupe do spisu v čase uplatnenia nároku, ani v čase, kedy žalovaný 2/ špecifikoval, aké dokumenty žiada. Žalovaný 2/ nikdy neuviedol, že trestným spisom nedisponoval, v celom konaní namietať však to, že sa v ňom nachádzali dokumenty, ktoré mala žalobkyňa predložiť v súdnom konaní pre účely preukázania svojho nároku a nespravila tak. V súvislosti s oprávnenosťou subjektu na vydanie lekárskeho posudku žalobkyňa opätovne uvádza tie isté skutočnosti, teda že lekársky posudok B. I. potvrdil B. K., zástupca primára. Ten mal byť k úkonu poverený a malo k tomu dôjsť na základe dohody sporových strán. Jedná sa o výlučne subjektívne tvrdenia žalobkyne. Žalovaný 2/ nikdy neuviedol, že by mal byť zástupca primára oprávnený na vydanie lekárskeho posudku. Jedinou osobou, ktorá bola oprávnená na vydanie lekárskeho posudku bol primár oddelenia ortopedie Fakultnej nemocnice AGEL Skalica a.s., nakoľko táto nemocnica nemá zriadené kliniky. B. K. nespĺňa zákonnú definíciu posudkového lekára a nie je oprávnený na vydanie lekárskeho posudku. Žalobkyňa v priebehu celého konania nebola schopná zabezpečiť najdôležitejší dôkaz pre preukázanie jej nároku – teda taký lekársky posudok, ktorý by vydala oprávnená osoba a spĺňal by základné zákonné požiadavky. Napokon sa žalobkyňa uchýľuje k tvrdeniam, že B. K. poveril k úkonu primár ortopedie. Teda si je

vedomá, že jedinou oprávnenou osobou je primár, a tak sa snaží týmto tvrdením odstrániť základný nedostatok predloženého lekárskeho posudku. Žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno vo vzťahu k žalobou uplatnenému nároku. Žalovaný opakovane uvádzal, aké dokumenty žiada predložiť. Napriek procesnej pasivite žalobkyne boli zo strany súdu zabezpečené dôkazy, a to aj napriek tomu, že jediným dôsledkom procesnej pasivity žalobkyne malo byť zamietnutie žaloby. Žalovaná strana v priebehu celého konania jej skutkové tvrdenia popierala, o čom svedčia nielen písomné podania, ale aj zápisnice z pojednávania. Tvrdenia o tom, že by malo byť konanie predĺžované v dôsledku procesného postupu žalovaných, je s ohľadom na všetky okolnosti prejednávanej veci v rozpore s priebehom konania pred súdom prvej inštancie a nelogické.

28. Pokiaľ ide o vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu žalovaného 1/, žalovaný 2/ navyše uviedol, že vo vzťahu k nemu už žalobkyňa netvrdí, že by nemala mať ani len vedomosť o požadovaných dokumentoch, ale naopak, že tieto už predložené boli. Žalobkyňa teda vo svojich vyjadreniach uvádza odlišné a rozporné tvrdenia. Žalovaný 1/ vo svojom odvolaní náležite vysvetlil vady rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo. Aj vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného 1/ žalobkyňa tvrdí, že lekársky posudok B. I., ktorý v konaní predložila, vypracovala oprávnená osoba. Žalobkyňa má za to, že potvrdenie posudku MUDr. Uhrinom, zástupcom primára, je dostatočné a že na základe neho má byť posudok validný. Nie je zrejmé, ako žalobkyňa dospela k záveru, že v prípade neprítomnosti primára oddelenia je na vydanie lekárskeho posudku oprávnený jeho zástupca, keďže zákon ako jediná oprávnenú osobu uvádza výlučne primára.

29. Žalovaný 2/ ďalej podal písomné vyjadrenie k vyjadreniu žalobkyne k vyjadreniu žalovaného 2/ k odvolaniu žalovaného 1/ (zo dňa 27.09.2023, č. I. 378), kde zopakoval svoje stanovisko, v ktorom odmietol tvrdenie žalobkyne o pasivite žalovaných a tvrdenie, že by úhradou bolestného uznal žalobou uplatnený nárok ako celok. Dôvodil, že pri škode na zdraví sa poškodenému uhrádzajú: bolesti (§ 444 OZ); sťaženie spoločenského uplatnenia (§ 444 OZ); strata na zárobku (§ 445 až § 447 OZ); strata na dôchodku (§ 447a OZ); účelne vynaložené náklady spojené s liečením (§ 449 OZ); jednorazové vyrovnanie (§ 447b OZ). Uvedené nároky možno uplatňovať i vedľa seba, avšak posudzujú sa samostatne. Preto bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia predstavujú od seba nezávislé a odlišné čiastkové nároky náhrady škody na zdraví a splnenie podmienok priznania týchto jednotlivých nárokov sa posudzuje zásadne samostatne. Je teda absolútne vylúčené, že poskytnutím bolestného by akokoľvek malo dôjsť k uznaniu nároku na SSÚ. Vyjadrenia žalobkyne o tom, že žalovaný 2/ žiadal dokumentáciu, ktorú nikdy nemal riadne špecifikovať, sú nepravdivé. Úvahy žalobkyne vo vzťahu k spoluzavineniu, spočívajú v absolútne nelogickej dezinterpretácii vyjadrení žalovaného 2/. Vo vzťahu k argumentácii žalobkyne týkajúcej sa nákladov spojených s liečením, neexistuje priama väzba vynaložených nákladov s liečebným procesom. Žalovaný 2/ nikdy nespochybnil, že boli vynaložené. Z vykonaného dokazovania však nevyplývalo, že by tieto náklady akokoľvek súviseli s liečením žalobkyne. Väzbu vynaložených nákladov a liečebného procesu súdna prax vykladá tak, že účelom konkrétnych úkonov je obnovenie či zlepšenia zdravotného stavu. Účelnosť nákladov sa posudzuje podľa toho, či náklady boli vynaložené na liečebné úkony alebo lekárske zákroky, vďaka ktorým sa poškodený vyliečil úplne, alebo aspoň prispeli k zlepšeniu jeho zdravotného stavu.

30. Žalobkyňa podala písomné vyjadrenie k vyjadreniam žalovaného 1/ a 2/ (zo dňa 19.10.2023, č. I. 385), v ktorom uviedla, že žalovaní neprinesli vo svojich podaniach žiadne vecné ani relevantné tvrdenia. Žalovaný 1/ nevedel uviesť obsah – zo zákona opísaných - odvolacích dôvodov, ktoré by mali jeho podanie zdôvodňovať (najmä pokiaľ ide o „inú vadu konania“) a taktiež nevie špecifikovať, aký dôkaz to mal vlastne navrhnúť vykonať. Označené odvolacie dôvody tak celkom zjavne nemajú oporu v tvrdeniach žalovaného 1/ ani v samotnom súdnom konaní. Ak sa žalovaný 1/ bráni tým, že on žalobkyňu nikdy neuhradil časť náhrady škody na zdraví, tak žalobkyňa uvádzala, že jej časť škody na zdraví nahradili žalovaní, ktorí zodpovedajú podľa práva spoločne a nerozdielne. K predloženému lekárskeho posudku sa žalovaný 1/ zasa vyjadril iba tak, že je v rozpore so zákonom, avšak neuviedol, v čom konkrétnom má tento rozpor spočívať. Tým, že žalovaný 1/ nevedel skutkové tvrdenia na podporu svojich tvrdení, súd na tieto všeobecné formulácie nemôže podľa zákona ani prihliadať. Žalovaní zodpovedajú podľa ust. § 420a OZ, teda osobitnou zodpovednosťou pre škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou. Táto je objektívnou zodpovednosťou, čo znamená že žalovaní zodpovedajú, dokiaľ nepreukážu opak. Zánik zodpovednosti žalovaní nikdy nepreukázali a dokonca ho ani netvrdili. Liberačné dôvody nedokazuje poškodený. Žalovaný 1/ uviedol, že liberačné dôvody mali podľa neho vyplývať z priloženého trestného spisu, teda nie z jeho tvrdení, či podaní v tomto konaní, čím vlastne potvrdil pasivitu žalovaných.

Zarážajúcim je aj to, že žalovaný 1/ sa skutočne domnieva, že súd je viazaný obsahom vyšetrovacieho spisu. Podľa ust. § 193 CSP je pritom civilný súd viazaný len a výlučne rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal. Teda nie spisom z policajného vyšetrovania. Navyše zodpovednosť podľa trestného práva je odlišná od tej podľa civilného. Žalovaný 2/ potom spochybňuje záver žalobkyne, že v prípade nespochybnenia skutkového tvrdenia o rozsahu zranení zo strany žalovaného 2/ ide o zhodné tvrdenia (§ 151 ods. 1 CSP). Pokiaľ žalovaný 2/ tvrdí, že mu žalobkyňa nepredložila doklady zo strany prokuratúry, tak ani neuviedol, z akého dôvodu ich na likvidáciu škody vlastne potreboval. Samotné listiny OČTK nemôžu byť vnímané ako obligatórne pre likvidačné konanie. Je nonsens vystavať odvolanie na umelo vytvorenom dojme o absencii listín, ktoré sa ale v súdnom spise nachádzajú. V skutočnosti úhradou škody žalovaný 2/ nevyhnutne uznal existenciu dôvodov pre jej uhradenie. Žalovaný 2/ aj naďalej trvá na tom, že sa žalobkyňa mala sama pripútať, hoci znalec konštatoval, že vzhľadom na svoj hendikep toho nebola objektívne schopná. Žalovaný 2/ tak prebral procesnú obranu žalovaného 1/ a spochybňuje znalecké dokazovanie len svojim odmietaním bez zdôvodnenia a bez dôkazu. Extrémna aktivita žalovaných v odvolacom konaní je tak spôsobená náhlym zistením, že ich doterajšia pasivita spôsobila ich neúspech vo veci samej.

31. V poslednom písomnom podaní žalobkyne (zo dňa 23.10.2023, č. I. 389) táto uviedla, že s tvrdeniami žalovaného 2/ nesúhlasí a zotrváva na svojich vyjadreniach voči odvolaniu žalovaného 1/ a žalovaného 2/ ako aj k ich vyjadreniam.

32. Ďalšie vyjadrenia strany v odvolacom konaní nepodali.

33. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), zaoberajúc sa najskôr skúmaním existencie formálnych podmienok pre podanie odvolania, dospel v prvom rade k záveru, že pokiaľ ide o odvolanie žalovaného 1/ proti výroku II. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol, bolo jeho odvolanie v tejto časti podané neoprávnenou osobou.

34. Podľa § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

35. Pokiaľ teda ide o odvolanie žalovaného 1/ proti výroku II. napadnutého rozsudku, ktorý zamietajúci výrok bol v celom rozsahu v jeho prospech, keďže ním bola žaloba žalobkyne v časti zamietnutá (napokon žalovaný 1/ v podanom odvolaní ani žiadne konkrétne odvolacie dôvody voči tomuto výroku rozsudku neuviedol), nebol žalovaný 1/ osobou subjektívne oprávnenou na podanie odvolania v tejto časti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Keďže výkonom II. napadnutého rozsudku, nedošlo k rozhodnutiu v neprospech žalovaného 1/, odvolaciemu súdu nezostávalo iné, ako s použitím ust. § 386 písm. b) CSP odvolanie žalovaného 1/ voči výroku II. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie ako podané neoprávnenou osobou odmietnuť.

36. Pokiaľ ide o zvyšnú časť odvolaní žalovaných 1/ a 2/, t. j. ich odvolania voči vyhovujúcemu výroku I. a výroku III. o trovách konania, odvolací súd po zistení, že odvolania žalovaných 1/ a 2/ boli v týchto častiach podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými subjektmi – zároveň stranami, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie v týchto napadnutých častiach vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (žalovaný 1/ podľa § 365 ods. 1 písm. d/, e/, f/ a h/ CSP a žalovaný 2/ podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniami žalovaných 1/ a 2/ voči výrokom I. a III. rozsudku nie je možné priznať úspech, keď rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutých výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP.

37. Pretože výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie nebol účinne napadnutý odvolaním (jedinou oprávnenou osobou – žalobkyňou), nie je tento predmetom prieskumu odvolacieho súdu.

38. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na obsah napadnutej časti rozhodnutia a uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalovaných 1/ a 2/ bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol na základe vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci vecne správne, pokiaľ žalobe žalobkyne v časti o zaplatenie bolestného, náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a liečebných nákladov vyhovel vo výške 4.738,85 eura dôvodiac, že žalobkyňa utrpela v príčinnej súvislosti s prudkým brzdením prevádzky – vozidla sanitky, v ktorej sedela ako prepravovaný pacient, poškodenie zdravia následkom pádu v sanitke v dôsledku okolnosti prudkého brzdienia tohto vozidla, na základe čoho má nárok na náhradu vzniknutej škody na zdraví podľa § 427 OZ, a to jednak voči prevádzkovateľovi tohto dopravného prostriedku – žalovaný 1/ a jednak voči poisťovateľovi zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou predmetného motorového vozidla – žalovanému 2/. Ďalej súd uzavrel, že žalobkyňou predložený lekársky posudok o bolestnom a SSU, je v súlade so zákonom č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a SSU, nakoľko B. A. I., všeobecný lekár žalobkyne, spĺňa podmienky posudzujúceho lekára podľa § 2 ods. 3 písm. d) tohto zákona, pretože bol lekárom, ktorý naposledy liečil žalobkyňu v súvislosti s jej poškodením na zdraví, pričom posudzujúcim lekárom, môže byť aj všeobecný lekár, ktorý nebol lekárom zariadenia ústavnej zdravotnej starostlivosti, preto nebolo potrebné, aby daný posudok bol potvrdený primárom, prípadne prednostom kliniky, resp. jeho zástupcom, hoci predmetný posudok napokon potvrdil svojím podpisom aj B. J. K., ortopéd žalovaného 1/, ktorý bol v tom čase zástupcom primára. Zároveň súd v zmysle § 441 OZ uzavrel, že skutočnosť, že žalobkyňa nebola vo vozidle pripútaná bezpečnostným pásom, sa prejavila v spoluzavinení poškodenej žalobkyne na škodu, pričom pri zohľadnení zdravotného hendikepu žalobkyne, súd toto jej spoluzavinenie ustálil v rozsahu 5 %. Okrem bolestného a SSU na základe bodového ohodnotenia posudkovým lekárom B. A. I., považoval súd za dôvodné priznať žalobkyňi aj náhradu nákladov spojených s liečením, ktoré predstavovali náklady s jej ubytovaním a službami v Domove dôchodcov a DSS pre dospelých v D., keďže v dôsledku poškodenia zdravia došlo na strane žalobkyne (pri súčasnom stave po amputácii druhej hornej končatiny) k výraznému obmedzeniu všetkých bežných seba obslužných úkonov.

39. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou uplatneného nároku na zaplatenie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia a liečebných nákladov, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na výstižné, správne, presvedčivé a v relevantnom vyčerpávajúce odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu ani jednému z odvolateľov. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa nasledovné:

40. Odvolací súd zdôrazňuje, že je v odvolacom konaní viazaný rozsahom podaného odvolania (§ 379 CSP) ako aj odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP), to znamená, že odvolanie prejedná len v medziach, v akých odvolateľ rozsudok súdu prvej inštancie napáda a prihliada len na tie dôvody, z akých odvolateľ žiada o preskúmanie napadnutého rozhodnutia, uplatnené v lehote pre podanie odvolania (okrem väd procesných podmienok § 380 ods. 2 CSP).

41. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zaplatenia sumy celkom vo výške 6.178,16 eura, ktorá pozostávala jednak z náhrady za bolesť (za 80 bodov) vyčíslenej v sume 1.372,80 eura, náhrady za SSU (za 250 bodov) vyčíslenej v sume 4.290 eur a liečebných nákladov za pobyt v DSS vo výške 515,36 eura. Žalovaný 2/ v priebehu konania zaplatil žalobkyňi náhradu za bolestné vo výške 1.130,40 eura (za 80 bodov, pri zohľadnení spoluzavinenia žalobkyne v rozsahu 20 %). Súd prvej inštancie, zohľadniac túto úhradu, priznal žalobkyňi napadnutým výrokom I. navyše sumu 4.738,85 eura, ktorá pri ustálení spoluzodpovednosti žalobkyne v rozsahu 5 % mala predstavovať zvyšok náhrady za bolesť vo výške 173,76 eura (vypočítané ako 80 bodov x 17,16 eura = uplatnených 1.372,80 eura, po odpočítaní spoluzavinenia 5 % čo je 68,64 eura je náhrada za bolesť 1.304,16 eura, po odpočítaní úhrady žalovaným 2/ 1.130,40 eura ostáva uhradiť 173,76 eura), náhradu za SSU vo výške 4.075,50 eura (vypočítané ako 250 bodov x 17,16 eura = uplatnených 4.290 eur, po odpočítaní spoluzavinenia 5 % čo je 214,50 eura predstavuje SSU sumu 4.075,50 eura) a náhradu liečebných nákladov vo výške 489,59

eura (vypočítané ako uplatnené liečebné náklady 515,36 eura po zohľadnení 5 % spoluviny čo je 25,77 eura predstavujú 489,59 eura). Predmetom odvolacieho konania je tak preskúmanie správnosti priznania súdom prvej inštancie zvyšku bolestného v nezaplatenom rozsahu určeného spoluzavinenia žalobkyne, priznanie SSU za 250 bodov pri spoluzavinení žalobkyne 5 % a priznanie liečebných nákladov pri spoluzavinení žalobkyne 5 %.

42. Žalovaný 1/ v podanom odvolaní okrem toho, že namieta nedostatky v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (nevyhodnotenie zisteného skutkového stavu vo vzájomných súvislostiach), namieta aj to, že súd nevykonal dôkazy, ktoré žalovaný 1/ navrhoval (pričom neuvádza, ktoré konkrétne dôkazy to majú byť, pozn. odvolacieho súdu) a vytýka konaniu aj inú vadu, ktorú v odvolaní nešpecifikuje. Ďalej žalovaný 1/ nesúhlasil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, pretože v zmysle § 420 ods. 1 OZ nebolo preukázané, že by žalovaný 1/ bol zodpovedný za porušenie akejkoľvek právnej povinnosti, taktiež že žalobkyňa nepreukázala vznik a výšku škody, pretože žalovaný 1/ neuznáva lekárske posudky B. A. I., ale poukazoval na lekárske posudky B. B. a znalecký posudok MUDr. Pamulu vypracovaný v trestnom konaní. Podľa žalovaného 1/ je lekárske posudky B. A. I. v rozpore s § 7 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z. z., pretože posudzujúcim lekárom mal byť v danom prípade lekár zariadenia ústavnej zdravotnej starostlivosti, kedy takýto posudok posudzuje resp. potvrdzuje výlučne primár príslušného oddelenia, resp. prednosta kliniky alebo jeho zástupca. Ďalej posudok namietal z hľadiska nesprávneho bodového ohodnotenia (sporné položky) a nesprávneho určenia poškodenej končatiny. Žalovaný 1/ v odvolaní uviedol, že žalobkyňa nedostatočne odôvodnila vznik a výšku nemajetkovej ujmy. Dôvodil, že v danom prípade nebol daný kauzálny nexus, pretože bolo v prvom rade zákonnou povinnosťou žalobkyne sa pripútať bezpečnostným pásom. Zároveň súd nesprávne určil rozsah spoluzavinenia žalobkyne a nesprávne jej priznal náhradu liečebných nákladov, ktoré neboli vynaložené v priamej súvislosti s liečbou predmetného zranenia, keďže podľa znaleckého posudku MUDr. Pamulu, mal byť priebeh liečby ambulantný, pričom žalobkyňa bola poskytovaná sociálna služba v DSS z dôvodu dosiahnutia dôchodkového veku.

43. Žalovaný 2/ v odvolaní namietal, že predmetné konanie má inú vadu z toho dôvodu, že žalobkyňa si neplnila svoje základné procesné povinnosti tvrdiť a preukázať svoje skutkové tvrdenia, pričom súd jej pasivitu nijakým spôsobom nezohľadnil. Žalovaný 2/ tak nemohol včas ukončiť likvidačný proces, pretože žalobkyňa napriek opakovaným výzvam nepredložila relevantnú dokumentáciu, najmä znalecké posudky z odboru zdravotníctva a cestnej dopravy vypracované v trestnom konaní. Ďalej dôvodil, že v podanej žalobe absentoval opis rozhodujúcich skutočností, ktoré by odôvodňovali nárok voči žalovanému 2/, procesným následkom čoho malo byť zamietnutie žaloby voči nemu. Nakoľko dôkazy z trestného konania boli zabezpečené až pripojením vyšetrovacieho spisu po 4 rokoch od začiatku konania, nemal súd v dôsledku porušenia jej povinností podľa § 153 ods. 1 CSP na akékoľvek jej prostriedky procesného útoku a procesnej obrany po samotnej žalobe, alebo po jej vyjadrení podľa § 167 ods. 3 CSP prihliadať, nakoľko spôsobili nepríjemné predlžovanie sporu. Žalovaný 2/ mal za to, že nároky žalobkyne na bolestné a SSU uplatnené na základe lekárskeho posudku B. A. I. sú nepreukázané, pretože neuznával validitu tohto posudku pre jeho rozpor s § 7 ods. 1 a § 2 ods. 3 písm. d) zák. č. 437/2004 z. z. Mal za to, že všeobecný lekár nie je subjektom oprávneným na vydanie lekárskeho posudku. Dôvodil, že v konaní nebolo preukázané, že by v súvislosti s poškodením zdravia žalobkyne vykonával ako posledný liečbu B. I., dokonca ani to, že by B. I. vykonával akékoľvek liečebné úkony, resp. bol všeobecným lekárom žalobkyne, keďže sa jedná len o jej tvrdenie, ktoré nijako nepreukázala, pričom žalovaní mali uvedené namietat' na pojednávaní dňa 18.10.2022. Z dokazovania naopak vyplynulo, že žalobkyňa v súvislosti s poškodením zdravia liečili výlučne lekári zariadenia ústavnej zdravotnej starostlivosti B. O., B. G. a B. B.. Lekárske posudky B. I. nemožno považovať za validné ani z dôvodu, že ho v priebehu konania žalobkyňa predložila podpísaný aj B. K., zástupcom primára ortopédie Fakultnej nemocnice s poliklinikou Skalica, a.s., nakoľko pri počte bodov 250, možno posudok považovať za validný iba ak bol vyhotovený primárom ortopédie. Argumentácia žalovaného 2/ teda bola, že ak počet bodov presiahol 200, a posúdenie bolo vykonané inou osobou ako s príslušným profesijným zaradením, je tento posudok v rozpore s ust. § 7 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z. z. Zároveň poukazoval na znalecký posudok MUDr. Pamulu, podľa ktorého nárok na SSU nevyplýva zo žiadneho zo zákonných dôkazov a tiež, že zranenia žalobkyne sa hoja bez následkov. Podľa žalovaného bola tiež súdom určená miera spoluzavinenia vo výške 5 % neadekvátne, nakoľko rozhodovacia prax pri porušení povinnosti použiť bezpečnostné pásy štandardne určuje mieru spoluzavinenia v rozsahu 20 – 25 %. Žalobkyňa sa na vzniku škody na jej zdraví spolupodieľala vo významnej miere. Ohľadom súdom uznaných liečebných nákladov dôvodil, že tieto neboli vynaložené v bezprostrednej väzbe na liečenie

žalobkyne, keďže priebeh liečby mal byť ambulantný a žalobkyňa bola umiestnená do DSS z dôvodu dosiahnutia dôchodkového veku. Rozporoval tiež výšku uplatnených liečebných nákladov.

44. Prvoradým teda bolo posúdiť, či žalobkyňa preukázala všetky predpoklady zodpovednosti za škodu v zmysle aplikovaného ust. § 427 OZ a následne, či predložený posudok B. I. vyhovoval zák. č. 437/2007 Z. z. a uplatnené náklady na liečenie, boli skutočne vynaložené pri liečení žalobkyne. Odvolací súd má však za to, že súd prvej inštancie sa už so všetkými podstatnými odvolacími námietkami žalovaných vyčerpávajúco vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku.

45. Súd prvej inštancie vec právne posúdil na základe ust. § 427 OZ, ktoré upravuje osobitný typ zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou, a to zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov. Tento (na rozdiel od ust. § 420 OZ) osobitný typ zodpovednosti za škodu, je založený na princípe objektívnej zodpovednosti (zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie), preto neobstojí argumentácia žalovaného 1/ v čl. II. jeho odvolania, že neboli preukázané predpoklady všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa § 420 ods. 1 OZ, najmä porušenie právnej povinnosti žalovaným 1/. Zodpovednosť podľa ust. § 427 OZ sa v prvom rade týka fyzických a právnických osôb, ktoré vykonávajú dopravu (tzv. dopravcovia), ale aj iných prevádzateľov dopravných prostriedkov – motorového vozidla, motorového plavidla či lietadla. Pre aplikáciu ust. § 427 je dôležité to, či bola škoda vyvolaná osobitnou povahou tejto prevádzky prejavujúcou sa pohybom, zvýšenou rýchlosťou, technickými nárokmi na ovládanie, t. j. faktormi, s ktorými zákon spája zvýšené riziko vzniku škôd pre prepravované osoby, či okolie. Za prevádzateľa motorového vozidla sa pritom považuje osoba (fyzická alebo právnická), ktorá má právnou a súčasne i faktickú možnosť disponovať s dopravným prostriedkom a organizovane ho užívať, najmä jeho vlastník, oprávnený držiteľ, či nájomca. Prevádzateľ teda nemusí byť totožný s vlastníkom dopravného prostriedku, či jeho vodičom. Prevádzateľom motorového vozidla sa nestane ani zamestnanec, ktorému zamestnávateľ poskytne motorové vozidlo na plnenie pracovných úloh.

46. Postavenie poškodeného pri uplatňovaní nárokov na náhradu škody spôsobenej prevádzkou dopravných prostriedkov je podstatne uľahčené v tom, že nemusí preukazovať porušenie právnej povinnosti škodcu, ale len to, že škoda bola vyvolaná osobitnou povahou, ktorá je vlastná prevádzke dopravných prostriedkov. Z uvedeného dôvodu je odvolacia námietka žalovaného 1/, že neporušil žiadnu právnú povinnosť, nepochopením konštrukcie tohto typu objektívnej zodpovednosti prevádzateľa dopravného prostriedku (tu žalovaného 1/) za to, že osobitnou povahou jeho prevádzky – dopravného prostriedku – sanitky, jej prudkým brzdením, došlo k poškodeniu zdravia prepravovanej osoby – žalobkyne. Táto zodpovednosť prevádzateľa, tu žalovaného 1/, je pritom objektívna, teda nastupuje bez ohľadu na zavinenie prevádzateľa. Preto v predmetnej právnej veci ani nebolo relevantné, či zo strany vodiča sanitky E. F. došlo k porušeniu pravidiel cestnej premávky, alebo k ublíženiu na zdraví žalobkyne, či už na úrovni priestupku alebo trestného činu. Relevantné je, že ku škodovej udalosti došlo v priamej príčinnej súvislosti s prevádzkou dopravného prostriedku – sanitky, v dôsledku jej prudkého brzdenia. Ani prípadné oslobodenie od trestnej zodpovednosti (tu vodiča) nemá vplyv na objektívnu zodpovednosť prevádzateľa podľa § 427 OZ, ktorá nastupuje bez ohľadu na otázku zavinenia.

47. Prevádzateľ dopravného prostriedku (tu žalovaný 1/), teda nezodpovedá za škodu spôsobenú protiprávnym konaním, ako je tomu v prípade všeobecnej zodpovednosti za škodu (§ 420 OZ), ale za škodu spôsobenú objektívnou skutočnosťou, ktorou je nebezpečná povaha samotnej prevádzky dopravného prostriedku (sanitky). Pri výklade pojmu „osobitná povaha prevádzky“ je potrebné vychádzať z toho, že v osobitnej povahe prevádzky sa prejavujú typické vlastnosti prevádzky, ktoré spočívajú v jej určitej nebezpečnosti a ktoré sú spôsobilé vyvolať škodu. Musí však ísť o škodu vyvolanú okolnosťami, ktoré sú vlastné len motorovým vozidlám a ich prevádzke (zapnutie motora, uvedenie vozidla do chodu, rýchlosť vozidla, jeho prudké brzdenie, otvorenie dverí a pod.). Zranenie prepravovanej osoby v dôsledku pádu v dopravnom prostriedku v priebehu prepravy, následkom prudkého brzdenia vozidla, je jednoznačne škodou vyvolanou osobitnou povahou prevádzky dopravného prostriedku – sanitky v zmysle ust. § 427 OZ. Preto odvolávanie sa žalovaného 1/ na aplikáciu ust. § 420 ods. 1 OZ pre posúdenie zodpovednosti žalovaného 1/ bolo celkom nesprávne. Ako navyše správne uviedol súd prvej inštancie, ak bol vodič zamestnancom prevádzateľa, ktorý škodu spôsobil prevádzkou dopravného prostriedku svojho zamestnávateľa pri plnení svojich pracovných úloh, nemožno ustáliť zodpovednosť priameho škodcu – vodiča v zmysle ust. § 420 ods. 2 OZ, ale zodpovedá daná organizácia (jeho zamestnávateľ) ako prevádzateľ daného dopravného prostriedku podľa § 427 OZ.

48. Na zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sa vzťahuje povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktoré je upravené zákonom č. 381/2001 Z. z. Poškodený si preto môže právo na náhradu škody uplatniť buď u osoby, ktorá zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, alebo priamo u poisťovateľa škodcu (§ 15 Zákona o PZP), alebo u škodcu a jeho poisťovateľa súčasne, ako to urobila aj žalobkyňa v danom prípade. Preto je nedôvodná argumentácia žalovaného 2/ v odvolaní, že žalobkyňa v podanej žalobe neopísala rozhodujúce skutočnosti a neoznačila dôkazy, ktoré by opodstatňovali jej nárok vo vzťahu k žalovanému 2/, pretože žalobkyňa poskytla v žalobe opis rozhodujúcich skutočností pre uplatnenie nároku vo vzťahu k žalovanému 1/ ako prevádzateľovi dopravného prostriedku, pričom je evidentné, že si nárok súčasne uplatnila i voči poisťovateľovi jeho zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, pričom otázka jeho priamej zodpovednosti voči poškodenému za škodu spôsobenú poisteným, je vecou najmä právneho posúdenia.

49. V zmysle ust. § 428 OZ, sa prevádzateľ svojej zodpovednosti môže zbaviť, ak je tu niektorý z liberačných dôvodov uvedených v zákone. Prvým liberačným dôvodom je, ak prevádzateľ preukáže, že škoda nebola spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke. Druhým liberačným dôvodom je, že škoda síce bola spôsobená okolnosťami, ktoré majú svoj pôvod v prevádzke, avšak napriek tomu prevádzateľ nemohol škode zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho požadovať. Tretím liberačným dôvodom je podľa § 441 OZ zavinenie samého poškodeného, keď síce škoda bola spôsobená bezprostredne osobitosťou prevádzky, avšak výlučnou príčinou vzniku škody bolo zavinené konanie poškodeného (napr. ak sa niekto v samovražednom úmysle hodí pod dopravný prostriedok).

50. V danom prípade súd prvej inštancie správne uzavrel, že rýchlosť jazdy dopravného prostriedku (sanitky) je špecifickou vlastnosťou tejto prevádzky a prudké brzdenie bolo okolnosťou, ktorá má svoj pôvod v tejto prevádzke, pričom práve toto prudké brzdenie sanitky, bolo okolnosťou, ktorá mala svoj pôvod v prevádzke, a teda práve táto okolnosť spôsobila pád žalobkyne vo vozidle. Teda žalovaným 1/ a 2/ sa v konaní nepodarilo preukázať ani jeden z liberačných dôvodov podľa § 428 OZ, nakoľko škode bolo možné zabrániť najmä dodržaním bezpečného odstupu od predchádzajúceho vozidla, dôsledným sledovaním premávky, či pomalou jazdou vozidla v dopravnej špičke, resp. nie v poslednom rade aj tým, že by vodič sanitky dôsledne trval na dodržaní prepravného poriadku žalobkyňou pokiaľ ide o jej pripútanie sa, alebo jej poskytol asistenciu pri pripútaní vzhľadom na jej zdravotný hendikep, na základe ktorého táto nepopierateľne nebola schopná sa v sanitke pripútať sama (preukázané znaleckým posudkom Ing. Kosíka č. 21/2017 vypracovaným v trestnom konaní).

51. Judikatúra pritom zaraďuje medzi okolnosti, ktoré majú svoj pôvod v prevádzke nielen udalosť, ktorá má pôvod vo vadnom stave prevádzky, ale aj zlyhanie osôb použitých pri prevádzke dopravného prostriedku. V danom prípade síce trestná zodpovednosť vodiča E. F. konštatovaná nebola, avšak jeho zodpovednosťou bolo starať sa o bezpečnosť prepravovaných osôb a viesť motorové vozidlo bezpečne a plynule tak, aby prepravované osoby v dopravnom prostriedku neutrpeli zranenia (napr. aj v dôsledku prudkého brzdenia). Ako správne konštatoval súd prvej inštancie, súdna prax (R 16/1969) už uznala za okolnosť, ktorá má pôvod v prevádzke, aj úraz spôsobený v dôsledku prudkého zabrzdzenia dopravného prostriedku, pretože rýchlosť je osobitnou vlastnosťou dopravného prostriedku a prudkosť zastavenia má pôvod v prevádzke. Zároveň v konaní neboli preukázané žiadne iné vonkajšie okolnosti, na základe ktorých by prichádzala do úvahy liberácia prevádzateľa (napr. pád stromu na motorové vozidlo, či neodvratiteľná prírodná udalosť ako blesk, či povodeň, resp. správanie zvierat a iné).

52. Vzhľadom na vyššie uvedené právne východiská neobstojí argument žalovaného 2/ v podanom odvolaní, ktorý poukazoval na závery OČTK v trestnom konaní, podľa ktorých malo byť príčinou pádu žalobkyne vo vozidle predovšetkým skutočnosť, že žalobkyňa nebola pripútaná bezpečnostným pásom, ktoré konanie malo byť rozhodujúce a vo vzťahu ku ktorému malo byť porušenie povinností na strane vodiča podružné, nakoľko poškodená bola vo vzťahu ku svojmu pripútaní ľahostajná a nezachovala potrebnú mieru opatrnosti. Predovšetkým je potrebné uviesť, že v trestnom konaní sa riešila otázka trestnej zodpovednosti vodiča vozidla, ktorá bola založená na princípe jeho zavinenia, čo je podstatný rozdiel od objektívnej zodpovednosti prevádzateľa vozidla podľa civilného práva. Zároveň trestnoprávny postih prichádza do úvahy ako ultima ratio, teda trestné konanie je koncipované ako krajný prostriedok ochrany spoločnosti pred spoločensky najzávažnejšími útokmi fyzických a právnických osôb, z ktorých aspektov sa posudzuje prípadná trestnoprávna zodpovednosť fyzických osôb. Skutočnosť, že v danom

prípade konanie vodiča nedosiahlo intenzitu trestného činu neznamená, že nie je založená objektívna zodpovednosť prevádzateľa dopravného prostriedku v zmysle predpisov civilného práva.

53. Dôvodenie žalovaného 2/ v podanom odvolaní, že súd by mal byť závermi OČTK v trestnom konaní a znalca Ing. Kosíka viazaný neobstoja, pretože v zmysle § 193 CSP, je súd v civilnom konaní viazaný iba rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal. Súd v civilnom konaní nie je viazaný názormi OČTK v uznesení o zastavení trestného stíhania. Otázkou existencie zavineného protiprávneho konania škodcu, resp. v danom prípade posúdenie objektívnej zodpovednosti prevádzateľa dopravného prostriedku, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nimi, posudzuje civilný súd samostatne od výsledkov trestného konania.

54. V danom prípade však bolo dôvodným zohľadniť spoluzavinenie žalobkyne, ktorá sa v dôsledku porušenia svojej právnej povinnosti v zmysle § 8 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, byť počas jazdy vo vozidle pripútaná bezpečnostným pásom, spolupodieľala na vzniku škody. Zavinené konanie poškodeného pri vzniku škody je buď dôvodom na zníženie rozsahu náhrady škody (§ 442 a nasl. OZ), alebo na vylúčenie zodpovednosti škodcu. Súd prvej inštancie v danom prípade vylúčil, že by škoda bola spôsobená výlučne žalobkyňou, nakoľko práve prudké brzdenie sanitky žalovaného 1/ bolo okolnosťou, ktorá spôsobila pád žalobkyne vo vozidle, skutočnosť, že žalobkyňa nebola pripútaná bezpečnostným pásom sa potom prejavila v spoluzavinení žalobkyne. Súd poukázal na záver znalca Ing. Kosíka, ktorý uviedol, že príčinou pádu žalobkyne bolo to, že nebola pripútaná, čo bolo v príčinnej súvislosti s intenzívnym brzdením vodiča. Súd súčasne poukázal na to, že znalec Ing. Kosík uviedol, že v danom vozidle pri zapínaní bezpečnostného pásu je potrebné mať dve ruky. Ďalej súd uviedol, že teda bolo v prvom rade zákonnou povinnosťou žalobkyne sa pripútať, prípadne vzhľadom na svoj zdravotný hendikep požiadať a trvať na tom, aby ju pripútala iná osoba (spolujazdec, vodič). Súd mal tiež za to, že žalobkyňa bola vodičom poučená o povinnosti pripútať sa a vychádzajúc z rozhodnutí súdov v obdobných veciach, pri zohľadnení zdravotného hendikepu žalobkyne, pre ktorý nebola schopná sa sama pripútať, ustálil mieru jej spoluzavinenia v rozsahu 5%. Žalovaný 2/ s týmto záverom súdu o určení miery spoluzavinenia žalobkyne nesúhlasil a v odvolaní dôvodil, že žalobkyňa sa na vzniku škody podieľala významnou mierou. Mal za to, že prvoradou príčinou pádu žalobkyne v sanitnom vozidle bola okolnosť, že nebola pripútaná a poukazoval na rozhodovacia prax súdov, v rámci ktorej sa určuje výška spoluzavinenia v prípade nepripútania sa v rozsahu 20-25 %. Uvedenú skutočnosť rovnako namietal vo svojom odvolaní aj žalovaný 1/, ktorý mal za to, že existuje rozpor v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie, keď súd konštatoval, že v prvom rade mala žalobkyňa zákonnú povinnosť pripútať sa bezpečnostným pásom. V danom prípade však spoluzavinenie žalobkyne svojim faktickým konaním uznal aj žalovaný 2/, ktorý poskytol žalobkyňi plnenie bolestného krátené o 20%.

55. Odvolací súd s ustálením miery spoluzavinenia žalobkyne v rozsahu 5 % súdom prvej inštancie súhlasí. Nie je pritom daný rozpor v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie, pretože súd síce konštatoval, že žalobkyňa porušila bežnú (zákonnú avšak všeobecne známu) povinnosť pripútať sa vo vozidle bezpečnostným pásom, avšak predtým zdôraznil, že práve prudké brzdenie vozidla sanitky bolo okolnosťou, ktorá spôsobila pád žalobkyne vo vozidle. Tento záver súdu prvej inštancie o tom, že príčinou škody na zdraví žalobkyne bolo práve prudké brzdenie motorového vozidla so spoluzavinením žalobkyne, zodpovedá ustálenej judikatúre, najmä rozhodnutiu R 16/1969, ako aj aktuálnej súdnej praxi, keď aj žalovaný 2/ v podstate v odvolaní argumentoval práve tým, že okolnosť nepripútania sa spolujazdca vo vozidle, je v rozhodnutiach súdov zohľadňovaná určením spoluzavinenia takéhoto spolujazdca v rozsahu spravidla 20 – 25 %. Odvolací súd potvrdzuje túto justičnú prax o určovaní rozsahu spoluzavinenia pri nepripútaní sa bezpečnostným pásom v rozsahu 20 -25 %, avšak zdôrazňuje, že v danom prípade bolo potrebné navyše zohľadniť aj osobitné okolnosti na strane žalobkyne, ktoré nezodpovedajú situácii bežného spolujazdca. Žalobkyňa mala amputovanú pravú hornú končatinu, takže pri nastupovaní do vozidla daného dňa 21.06.2016, sa iba s jednou funkčnou hornou končatinou nebola schopná v sanitke sama pripútať, čo konštatoval aj znalec Ing. Miloš Kosík. Žalobkyňa a vodič sanitky uvádzali odlišné okolnosti jej nastupovania, keď vodič uviedol, že ju o povinnosti pripútať sa bezpečnostným pásom poučil a ona mu mala uviesť, že o tejto skutočnosti vie, pričom poškodená tvrdila, že vodič sa v daný deň ponáhlal, napriek tomu, že ju už v minulosti viezol a vždy ju v sanitke pripútal, tentokrát po jej nasadnutí do vozidla ihneď zabuchol dvere, o jej pripútaní sa nezaujímal a keďže sedela v zadnej časti sanitky, kde ju nebolo počuť, ani ho nemohla o pripútaní požiadať. Žalovaná však evidentne nepožiadala o pripútaní ostatných spolucestujúcich, či vodiča počas toho, ako zo sanitky

vystupoval pacient a jeho spolujazdec na zastávke v D.. Je tiež potrebné uviesť, že žalovaná mala v tom čase problém s očami, trpela zhoršeným videním na pravé oko, čo vyplýva z lekárskej správy očnej ambulancie zo dňa 21.06.2016, teda v súhrne jej zdravotného stavu, keď trpela ťažkým zdravotným postihnutím vylučujúcim samostatné pripútanie sa a zhoršeným videním, je skutočne potrebné mieru jej spoluzavinenia určiť v rozsahu menšom, ako u bežného zdravého spolujazdca, ktorý sa môže pripútať sám. Jej spoluzavinenie spočíva teda nie v tom, že sa sama nepripútala, ale predovšetkým v tom, že dôsledne ústne netrvala na tom, aby ju vodič, či iný spolujazdec pripútať. Na druhej strane je tu potrebné zohľadniť tiež okolnosť, že bola prepravovaná v sanitke, ktorej vodič môže očakávať, že subjektom prepravy môžu byť nielen zdravé osoby, ale aj osoby ťažko zdravotne postihnuté, ktoré vyžadujú asistenciu pri zabezpečení bezpečnosti ich prepravy. Prevádzateľ takéhoto vozidla osobitného určenia, preto mal zabezpečiť aby jeho zamestnanec bezpečnosť prepravovaných ťažko zdravotne postihnutých osôb zabezpečil. Prevádzateľ síce v prepravnom poriadku zakotvil, že vodič je povinný pred začiatkom jazdy upozorniť a skontrolovať u prepravovaných osôb použitie bezpečnostných pásov, avšak neupravuje povinnosť vodiča na ich pripútaní trvať, prípadne poskytnúť asistenciu osobe, ktorá je v stave vylučujúcom jej samostatné pripútanie sa. Zdravotný hendikep žalobkyne bol v danom prípade očividný, preto bolo podľa súdu povinnosťou vodiča (zamestnanca prevádzateľa) v súlade so všeobecnou prevenčnou povinnosťou podľa § 415 OZ, poskytnúť žalobkyni pri nastupovaní do sanitky pomoc a pripútať ju. Určenie miery spoluzavinenia žalobkyne v rozsahu 5 % sa zo všetkých týchto dôvodov javí odvolaciemu súdu ako v danom prípade primerané.

56. Prevádzateľ v zmysle § 429 OZ zodpovedá za škodu spôsobenú na zdraví fyzických osôb, na ktorú sa aplikujú ust. § 442 až 450 OZ. Žalobkyňa si podanou žalobou uplatnila nárok na náhradu osobitného typu nemajetkovej ujmy, a to osobnej (nemajetkovej) ujmy spočívajúcej vo vytrpených bolestiach a sťaženi spoločenského uplatnenia (podľa § 444 OZ) a vecnú škodu v podobe náhrady liečebných nákladov (§ 449 ods. 1 OZ), t. j. nároky odškodňované pri škode na zdraví. Odškodnenie za nemateriálnu ujmu v podobe vytrpených bolestí a sťaženia spoločenského uplatnenia upravuje zák. č. 437/2004 Z. z. Oba tieto nároky (t. j. bolestné a SSU) sa považujú za čiastkové nároky na náhradu škody na zdraví, ktoré sú celkom samostatné, lebo predpoklady ich vzniku sú odlišné. Kým bolesť predstavuje ujmu spôsobenú poškodením na zdraví, jeho liečením alebo odstraňovaním jeho následkov; sťaženie spoločenského uplatnenia je stav v súvislosti s poškodením na zdraví, ktoré má preukázateľne nepriaznivé následky pre životné úkony poškodeného, na uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo na plnenie jeho spoločenských úloh (§ 2 ods. 1 a 2 zák. č. 437/2004 Z. z.). Predpokladom pre priznanie peňažnej náhrady za bolesť a SSU je vypracovanie lekárskeho posudku v súlade s § 7 a § 8 zák. č. 437/2004 Z. z.

57. Podľa § 7 ods. 1 zák. č. 437/2004 z. z., lekársky posudok spracúva posudzujúci lekár a vydáva zdravotnícke zariadenie, ktorého posudzujúci lekár vypracoval lekársky posudok. Ak je posudzujúcim lekárom lekár zariadenia ústavnej zdravotnej starostlivosti, lekársky posudok posudzuje primár príslušného oddelenia alebo prednosta príslušnej kliniky zdravotníckeho zariadenia alebo jeho zástupca, ak rozsah následkov presahuje 200 bodov.

58. Podľa § 2 ods. 3 písm. d) zák. č. 437/2004 z. z., posudzujúci lekár je lekár, ktorý naposledy liečil poškodeného v súvislosti s poškodením na zdraví; ak ide o chorobu z povolania, lekár so špecializáciou v odbore klinické pracovné lekárstvo a klinická toxikológia príslušného oddelenia alebo príslušnej kliniky zdravotníckeho zariadenia.

59. Podľa § 8 ods. 4 zák. č. 437/2004 z. z., lekársky posudok sa vydáva, len čo zdravotný stav poškodeného možno považovať za ustálený; ak ide o sťaženie spoločenského uplatnenia, spravidla až po uplynutí jedného roka od poškodenia na zdraví.

60. Podľa § 7 ods. 6 zák. č. 437/2004 Z. z., ak vzniknú dôvodné pochybnosti o správnom hodnotení bolestného alebo o správnom hodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia v lekárskom posudku, môžu osoby uvedené v odsekoch 3 a 4 požiadať o vydanie znaleckého posudku podľa osobitného predpisu.

61. Posudok posudzujúceho lekára je nevyhnutný na preukázanie rozsahu náhrady za bolesť a sťaženia spoločenského uplatnenia, pričom stanovenie rozsahu (bodové ohodnotenie) si vyžaduje odborné posúdenie ošetrojúceho lekára poškodeného. Vypracovanie znaleckého posudku zákon o bolestnom a SSU nevyhnutne nevyžaduje. Je teda nesprávne, ak zodpovedná osoba alebo poskytovateľ náhrady

žiada od poškodeného pri preukazovaní výšky náhrady za bolesť a SSU ihneď predloženie znaleckého posudku, a to nad rámec zákona o bolestnom a SSU. Zákon o bolestnom a SSU pritom vypracovanie znaleckého posudku predpokladá len v prípade, ak vzniknú dôvodné pochybnosti o správnom hodnotení bolestného a SSU v lekárskom posudku (§ 7 ods. 6 zák. č. 437/2004 z. z.).

62. Pri preukazovaní výšky náhrady za bolesť a SSU je teda dostatočným relevantným dôkazným prostriedkom lekárske posudok, vypracovaný posledným ošetrovujúcim lekárom. V prípade, že poskytovateľ náhrady, teda aj poisťovňa, neakceptuje predložený posudok o bolestnom a SSU, musí si zabezpečiť a predložiť relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval nesprávnosť vyhotoveného lekárskeho posudku po formálnej alebo odbornej stránke.

63. V zmysle vyššie citovaných ustanovení platí, že lekárske posudok spracúva posudzujúci lekár a vydáva zdravotnícke zariadenie, ktorého posudzujúci lekár spracoval lekárske posudok. Ak je posudzujúcim lekárom lekár zariadenia ústavnej zdravotnej starostlivosti, lekárske posudok potvrdzuje primár príslušného oddelenia alebo prednosta príslušnej kliniky zdravotníckeho zariadenia alebo jeho zástupca, ak rozsah následkov presahuje 200 bodov.

64. Na rozdiel od znaleckého posudku, ktorý spracováva súdny znalec zapísaný do zoznamu znalcov, osobou oprávnenou na vypracovanie lekárskeho posudku je posudzujúci lekár, ktorý je posledným ošetrovujúcim lekárom, naposledy liečiacim poškodeného v súvislosti s poškodením zdravia. Zákon o bolestnom s sťažením spoločenského uplatnenia nevymedzuje ďalšie podmienky na osobu posudzujúceho lekára, ako napr. odbornosť alebo špecializovaný odbor. Naproti tomu znalec nemusí byť ošetrovujúcim lekárom osoby, ktorej sa má posúdenie týkať, preto nie je vylúčené, aby hodnotenie bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia vypracoval len na základe poskytnutej dokumentácie týkajúcej sa poškodenia zdravia.

65. Podľa ust. § 2 ods. 3 písm. d) zák. č. 437/2004 z. z., posudzujúcim lekárom je lekár, ktorý naposledy liečil poškodeného v súvislosti s poškodením na zdraví. Otázka potom je, ktorý lekár alebo zdravotnícke zariadenie má povinnosť vydať lekárske posudok, ak bol pacient v dôsledku úrazu alebo iného poškodenia zdravia súčasne liečený viacerými lekármi, resp. v rôznych zdravotníckych zariadeniach. V zmysle zákona platí, že ak sa na liečení poškodeného zúčastnilo viac lekárov, resp. viac zdravotníckych zariadení, má posudok vypracovať a vydať lekár, resp. zdravotnícke zariadenie, u ktorého bol poškodený naposledy liečený v súvislosti s posudzovaným poškodením zdravia. Iní lekári a ďalšie zdravotnícke zariadenia, ktoré sa podieľali na liečbe poškodeného sú povinní posudzujúcemu lekárovi poskytnúť potrebnú zdravotnú dokumentáciu a vysvetlenia (§ 7 ods. 2 zákona).

66. Zákon bližšie ustanovuje špecializačný odbor posudzujúceho lekára, len ak je posudzovaná choroba z povolania a nevymedzuje špecializačný odbor posudzujúceho lekára v prípadoch, keď bodové hodnotenie bolesti a SSU treba vyhotoviť z iných dôvodov (napr. pracovný úraz, úraz pri dopravnej nehode, nesprávne poskytnutá zdravotná starostlivosť a iné). Zákon o bolestnom a SSU neuvádza, kto je posudzujúcim lekárom pri posudzovaní bolesti a SSU, ktoré ošetrovali viacerí lekári podľa charakteru poranenia vo viacerých špecializačných odboroch, odlišných od špecializačného odboru všeobecné lekárstvo. Pri vypracovaní lekárskeho posudku Zákon o bolestnom a SSU na vypracovateľa kladie len jedinú požiadavku a tou je, aby bol posledným ošetrovujúcim lekárom v súvislosti s poškodením zdravia.

67. Z toho možno vyvodiť záver, že lekárske posudok môže vypracovať ktorýkoľvek lekár, ktorý naposledy liečil poškodeného v súvislosti s hodnoteným poškodením (napr. všeobecný lekár, chirurg) v prípade, že má k dispozícii potrebné lekárske správy a vyšetrenia pacienta, na základe ktorých je odborne spôsobilý bodovo ohodnotiť diagnózy a komplikácie. Zákon nevylučuje, aby posúdenie bodového hodnotenia bolestného a SSU boli oprávnení vykonať aj lekári iných špecializačných odborov. Pri vypracovaní posudku je podstatná skutočnosť, ktorý lekár liečil naposledy poškodeného v súvislosti s poškodením na zdraví.

68. Obaja žalovaní v podaných odvolaniach namietali validitu žalobkyňou predloženého lekárskeho posudku B. A. I., ktorý bol podľa tvrdenia žalobkyne jej všeobecným lekárom, ktorý ju mal naposledy liečiť v súvislosti s jej poškodením zdravia, a to počas jej liečby v čase keď bola umiestnená v DSS. Žalovaný 2/ v odvolaní konkrétne uvádzal, že všeobecný lekár nie je subjektom oprávneným na vydanie lekárskeho posudku. Dôvodil, že v konaní nebolo preukázané, že by v súvislosti s poškodením zdravia

žalobkyne vykonával ako posledný liečbu B. I., dokonca ani to, že by B. I. vykonával akékoľvek liečebné úkony, resp. bol všeobecným lekárom žalobkyne, keďže sa jedná len o tvrdenie žalobkyne, ktoré nijako nepreukázala, pričom žalovaní mali uvedené namietať na pojednávaní dňa 18.10.2022. Mal za to, že žalobkyňa v súvislosti s poškodením zdravia liečili výlučne lekári zariadenia ústavnej zdravotnej starostlivosti B. O., B. G. a B. B.. Lekársky posudok B. I. nemožno podľa žalovaného 2/ považovať za validný ani z dôvodu, že ho v priebehu konania žalobkyňa predložila popísaný aj B. K., zástupcom primára ortopédie Fakultnej nemocnice s poliklinikou Skalica, a.s., nakoľko pri počte bodov 250, možno posudok považovať za validný iba ak bol vyhotovený primárom ortopédie. Argumentácia žalovaného 2/ teda bola, že ak počet bodov presiahol 200, a posúdenie bolo vykonané inou osobou ako s príslušným profesijným zaradením, je tento posudok v rozpore s ust. § 7 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z. z. Zároveň poukazoval na znalecký posudok MUDr. Pamulu, podľa ktorého nárok na SSU nevyplýva zo žiadneho zo zákonných dôkazov a tiež, že zranenia žalobkyne sa hoja bez následkov. Námietky žalovaného 1/ voči predloženému lekárskeho posudku v odvolaní spočívali v tom, že v danom prípade posudzujúcim lekárom mal byť lekár zariadenia ústavnej zdravotnej starostlivosti, kedy takýto posudok posudzuje resp. potvrdzuje výlučne primár príslušného oddelenia, resp. prednosta kliniky alebo jeho zástupca. Ďalej posudok namietal z hľadiska nesprávneho bodového ohodnotenia (sporné položky) a nesprávneho určenia poškodenej končatiny.

69. K námietkam žalovaných ohľadom validity lekárskeho posudku B. A. I. odvolací súd uvádza, že sa v tomto ohľade stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie v tom, že tento spíňa predpoklady § 7 ods. 1 v spojení s § 2 ods. 3 písm. d) zák. č. 437/2004 Z. z., pretože v zmysle skutkových tvrdení žalobkyne, vykonával B. A. I. ako posledný ohľadom jej zranení úkony lekárskej starostlivosti v čase, keď bola umiestnená do domova dôchodcov, kde sa liečila zo zranení. Žalobkyňa na pojednávaní dňa 18.10.2022 uviedla, že tento ju liečil po vykonaní operačných zákrokov, predpisoval jej lieky, ošetroval ju v súvislosti s predmetným úrazom, posielal ju tiež na kontroly k odborným lekárom a mal k dispozícii správy z odborných ambulancií. Naproti tomu žalovaní (na tomto pojednávaní) uvádzali, že B. A. I. nebol lekárom, ktorý naposledy liečil žalobkyňa, nakoľko týmto lekárom mal byť lekár chirurgie, resp. ortopédie danej nemocnice, preto vzhľadom na počet bodov SSU viac ako 200, mal lekársky posudok vypracovať alebo potvrdiť primár príslušného oddelenia alebo prednosta kliniky danej nemocnice.

70. Je však potrebné uviesť, že zák. č. 437/2004 Z. z. nevylučuje, aby posudkovým lekárom bol všeobecný lekár poškodeného. Podstatným je, aby bol lekárom, ktorý naposledy liečil poškodeného v súvislosti s poškodením na zdraví v prípade, že má k dispozícii potrebné lekárske správy a vyšetrenia pacienta, na základe ktorých je odborne spôsobilý bodovo ohodnotiť diagnózy a komplikácie. V danom prípade žalobkyňa uvádzala, že B. A. I. tieto lekárske správy od špecialistov k dispozícii mal. Zákon tiež nevylučuje, aby posúdenie bodového hodnotenia bolestného a SSU vykonal aj lekár iných špecializačných odborov. Pri vypracovaní posudku je podstatná len tá skutočnosť, ktorý lekár liečil naposledy poškodeného v súvislosti s poškodením na zdraví. Pretože vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že B. A. I. bol všeobecným lekárom žalobkyne, ktorý naposledy liečil žalobkyňa v súvislosti s jej poškodením zdravia, ide o osobu dostatočne erudovanú na to, aby vypracoval lekársky posudok o bolestnom a SSU. Teda v danom prípade nebolo nevyhnutné, aby posudzujúcim lekárom bol chirurg, či ortopéd nemocnice, kde žalobkyňi poskytli zdravotnú starostlivosť v súvislosti so zlomeninou jej ľavého ramena, pokiaľ následne žalobkyňa z uvedeného zranenia liečil aj jej všeobecný lekár. Preto nie je možné akceptovať, že posledným ošetrovajúcim lekárom žalobkyne mohol byť jedine chirurg, či ortopéd FNŠP Skalica, a.s.

71. Zároveň je potrebné uviesť, že pri vypracovaní a vydávaní lekárskeho posudku nastáva rozdiel v tom, či posudzujúcim lekárom je lekár zariadenia ambulantnej zdravotnej starostlivosti alebo zariadenia ústavnej zdravotnej starostlivosti. V prípade zariadenia ústavnej zdravotnej starostlivosti, spracúva lekársky posudok posudzujúci lekár a za určitých okolností primár príslušného oddelenia alebo prednosta príslušnej kliniky alebo jeho zástupca, a to ak sú kumulatívne splnené dve podmienky: a) posudzujúcim lekárom je lekár zariadenia ústavnej zdravotnej starostlivosti a b) rozsah následkov presahuje 200 bodov bez rozdielu pri hodnotení náhrady za bolesť a SSU. Ak rozsah hodnotenia náhrady za bolesť alebo SSU presiahne 200 bodov a lekársky posudok v rámci zariadenia ústavnej zdravotnej má vypracuje a podpíše ošetrojúci lekár, tento musí byť potvrdený primárom, prednostom alebo jeho zástupcom. Potvrdenie posudku primárom, či prednostom ani v prípade, ak rozsah následkov presiahne 200 bodov sa však nevyžaduje, ak posudzujúcim lekárom je lekár zariadenia ambulantnej zdravotnej starostlivosti.

72. Súd prvej inštancie uzavrel, že v danom prípade nebolo preukázané, že by B. A. I. bol lekárom ústavnej zdravotnej starostlivosti. Pokiaľ žalovaný 2/ v odvolaní namietal, že žalobkyňa v tomto smere neunesla dôkazné bremeno, tak je potrebné uviesť, že skutočnosť, že išlo o lekára zariadenia ambulantnej starostlivosti, vyplýva z pečiatky tohto lekára na predloženej lekárskej posudku (kde sa neuvádza, že by úkony zdravotnej starostlivosti vykonával v zariadení ústavnej zdravotnej starostlivosti, ako napr. FNsP Skalica, a.s., ako sa uvádza v pečiatke ortopéda B. J. K. – č. I. 204 spisu). Požiadavka žalovaného 1/, aby lekárskej posudok bol vypracovaný, resp. potvrdený primárom je celkom nedôvodná. Ďalej je potrebné uviesť, že pokiaľ žalovaný 2/ vo svojom odvolaní uviedol skutkové tvrdenia, že v konaní nebolo vôbec preukázané, že by B. A. I. bol jednak lekárom žalobkyne, resp. že by ju vôbec ošetroval, alebo vykonával akékoľvek liečebné úkony, predstavujú tieto tvrdenia neprípustnú novotu v odvolacom konaní (§ 366 CSP), pretože odvolateľovi nič nebránilo, aby tieto argumenty uviedol už v konaní pred súdom prvej inštancie. Žalovaní 1/ a 2/ však v priebehu konania pred súdom prvej inštancie výslovne nepopreli skutkové tvrdenie žalobkyne, že B. A. I. bol všeobecným lekárom žalobkyne a že ju ako posledný, po vykonaní zákrokov na ortopédii v nemocnici, liečil v súvislosti s daným poškodením zdravia. Ich námietky smerovali iba k tomu, že za posledného lekára, ktorý žalobkyňu liečil v súvislosti s daným poškodením zdravia, treba považovať iba ortopédu FNsP Skalica. Skutočnosť, že v súvislosti s daným zranením ju potom liečil aj jej všeobecný lekár B. A. I. vyslovene nepopreli. Tiež súd prvej inštancie správne zohľadnil, že posúdenie všeobecným lekárom možno v danom prípade považovať za prijateľné aj vzhľadom na to, že nešlo o tak závažné poškodenie zdravia, ktoré by nebol schopný vyhodnotiť jej všeobecný lekár.

73. Pokiaľ žalovaní v odvolaní argumentovali lekárskej posudkom B. B., resp. znaleckým posudkom MUDr. Pamulu vyhotoveným v trestnom konaní, tak k týmto dôkazným prostriedkom je potrebné uviesť, že pokiaľ ide o B. H. B., odvolaciemu súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že ide o spolupracujúceho lekára žalovaného 2/, čiže je na mieste otázka jeho objektivity, navyše tento svoje vyjadrenie zo dňa 22.10.2019 (č. I. 128c spisu) nepodal ani ako znalec a nespĺňa ani požiadavky na posudzujúceho lekára, nakoľko žalobkyňu neliečil ako posledný v súvislosti s jej poškodením zdravia. Znalecký posudok MUDr. Mariána Pamulu, bol vypracovaný znalcom bez osobného vyšetrenia poškodenej (uvádza sa to na str. 4 posudku), pričom bol vypracovaný dňa 18.03.2017, teda najmä ohľadom SSU v rozpore s § 8 ods. 4 zák. č. 437/2004 z. z., nakoľko bol vypracovaný skôr ako po uplynutí jedného roka od poškodenia na zdraví. Za týchto okolností sa podľa odvolacieho súdu tento znalec nemohol relevantne vyjadriť ohľadom sťaženia spoločenského uplatnenia. Aj zo samotného znaleckého posudku vyplýva, že závery znalca o možnosti trvalých následkov daného zranenia u žalobkyne, sú uvedené len v rovine predpokladov. Pokiaľ však znalec žalobkyňu osobne nevyšetрил, nemohol zistiť skutočný rozsah obmedzenia hybnosti v jej ramene.

74. Žalovaní nenamietali obodovanie bolestného počtom bodov 80, ktoré bodové hodnotenie vychádzalo aj zo znaleckého posudku MUDr. Pamulu, na základe ktorého priročil žalovaný 2/ aj úhrade bolestného. Pri bolestnom tak zostala sporná táto náhrada, len ohľadom určenia miery spoluzavinenia žalobkyne, keď žalovaný 2/ ponížil túto náhradu o 20 % spoluviny žalobkyne, avšak podľa záverov súdov je miera spoluzavinenia v rozsahu 5 %. Navyše čiastočným plnením bolestného, žalovaný 2/ skutočne uznal existenciu predpokladov zodpovednosti žalovaného 1/ za škodu na zdraví žalobkyne v rozsahu existencie príčinnej súvislosti medzi prevádzkou dopravného prostriedku žalovaného 1/ (za ktorú žalovaný 1/ objektívne zodpovedá) a vznikom škody na zdraví žalobkyne titulom vytrpených bolestí.

75. Žalovaní rozporovali rozsah bodového ohodnotenia SSU v posudku B. I., ktorý stanovil diagnózu – obmedzenie pohyblivosti ľavého ramenného kĺbu ťažkého stupňa – položka 325c, ktoré ohodnotil počtom bodov 250. MUDr. Pamula sa mal vyjadriť, že nárok na SSU nevyplýva zo žiadneho dôkazu, avšak tento žalobkyňu ani nevyšetрил. B. B. uvádzal, že ide o obmedzenie pohyblivosti v ľavom ramennom kĺbe u praváka stredného stupňa podľa položky 325d vo výške 80 bodov. Okrem toho, že posudky B. E. a B. B., nie sú vzhľadom na už vyššie uvedené, v predmetnej veci relevantné, podľa § 7 ods. 6 zák. č. 437/2004 Z. z. platí, že ak vzniknú dôvodné pochybnosti o správnom hodnotení bolestného alebo o správnom hodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia v lekárskej posudku, môžu oprávnené osoby, ktorými sú tak žalovaní 1/ ako osoba, ktorá za škodu na zdraví zodpovedá, ako aj žalovaný 2/, ktorý je poskytovateľom náhrady ako poisťovateľ, požiadať o vydanie znaleckého posudku.

76. Z uvedeného ust. § 7 ods. 6 zák. č. 437/2004 Z. z. teda vyplýva, že predložený lekársky posudok nemožno z hľadiska správnosti hodnotenia bolestného a SSU spochybňovať ďalším lekárskeým posudkom, ale len dôkazným prostriedkom vo forme znaleckého posudku. Žalovaní 1/ a 2/ však predložený lekársky posudok v smere správnosti jeho záverov o bodovom ohodnotení bolestného a SSU relevantne nespochybnili, pretože nepredložili znalecký posudok, ktorý by spĺňal podmienky ust. § 8 ods. 4 zák. č. 437/2004 Z. z. Z uvedených dôvodov považoval odvolací súd závery posudzujúceho lekára v posudku zo dňa 19.07.2017 ohľadom bodového ohodnotenia bolestného a SSU za správne. Navyše žalobkyňa neskôr predložila rovnaký lekársky posudok, na ktorom k podpisu všeobecného lekára B. A. I., správnosť tohto posudku osvedčil svojím podpisom aj B. J. K., ortopéd FNŠP Skalica, a.s., ktorý mal byť v tom čase zástupcom primára ortopedie.

77. Je potrebné uviesť, že náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia sa poskytuje za trvalé následky vyvolané škodou na zdraví, ktoré nepriaznivo ovplyvňujú možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a spoločnosti. V danom prípade došlo v dôsledku poškodenia zdravia žalobkyne k trvalému obmedzeniu pohyblivosti ľavého ramenného kĺbu jedinej hornej končatiny žalobkyne, z ktorého dôvodu možno súhlasiť so záverom lekára ktorý toto obmedzenie ohodnotil počtom bodov 250 za ťažký stupeň poškodenia. Žalobkyňa pritom na pojednávaní dňa 23.03.2023 uviedla, že naďalej potrebuje väčšiu pomoc ako pred nehodou, a to pri všetkých činnostiach, obliekaní, varení, praní.

78. Pokiaľ žalovaný 1/ v odvolaní namietal, že v posudku B. I. bola nesprávne určená horná končatina, tak odvolací súd takúto chybu nezistil, keďže z lekárskej správy ortopedickej ambulancie zo dňa 21.06.2016 vyplýva, že žalobkyňa mala zranenú ľavú hornú končatinu. Tak to na základe lekárskeých správ konštatuje aj B. E.. Predložený lekársky posudok B. A. I. rovnako hovorí o zlomenine krčka ramennej kosti vľavo a o obmedzení pohyblivosti ľavého ramenného kĺbu (č. I. 12 a č. I. 204 spisu).

79. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku žalobkyne priznal správne výšku nároku peňažnej náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia na základe lekárskeho posudku B. A. I. pri zohľadnení jej spoluzavinenia v rozsahu 5 %.

80. Napokon predmetom konania boli liečebné náklady v sume 515,36 eura, ktoré súd prvej inštancie žalobkyne priznal ponížené o rozsah jej spoluzavinenia 5 %. Išlo o náklady spojené s ubytovaním a službami súvisiacimi s ubytovaním v Domove dôchodcov a DSS v D.. Súd prvej inštancie tieto náklady žalobkyne posúdil v zmysle ust. § 449 ods. 1 OZ ako náklady spojené s liečením, poukazujúc na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 31Cdo/1778/2014. Súd dôvodil, že žalobkyňa bola odkázaná na poskytovanie sociálnej služby v DSS nielen z dôvodu dosiahnutia dôchodkového veku, ale i z dôvodu odkázanosti na pomoc inej fyzickej osoby, pričom aj z posudku B. E. vyplynulo, že na strane žalobkyne došlo po poškodení zdravia k obmedzeniu všetkých jej úkonov, znemožnenie vykonávania prakticky všetkých činností pri stave po amputácii druhej končatiny. Žalovaný 1/ v odvolaní namietal, že tieto náklady nemožno považovať liečebné náklady z dôvodu absencie priamej súvislosti s liečbou predmetného zranenia. Dôvodil tým, že podľa posudku B. E., mal byť priebeh liečby ambulantný a že žalobkyňa bola umiestnená v DSS len z dôvodu dosiahnutia dôchodkového veku. Žalovaný 2/ v odvolaní dôvodil, že v zmysle ust. § 449 ods. 1 OZ musí byť každý náklad vynaložený v bezprostrednej väzbe na liečenie poškodeného a že za náklady na liečenie nemožno považovať náklady na vynaloženie pomoci pri životných úkonoch. Namietal tiež výšku uplatnených nákladov a že žalobkyňa nepreukázala, z čoho uplatnené úkony pozostávali a ako súviseli s jej liečbou.

81. Ust. § 449 ods. 1 OZ upravuje nárok poškodeného na náhradu nákladov, ak v súvislosti so škodou na zdraví, mal poškodený výdavky na svoju liečbu. Účelnými nákladmi spojenými s liečením v zmysle tohto ust., sa rozumejú nielen výdavky na liečebné úkony a lekárske zákroky, ale aj výdavky na zdravotné a rehabilitačné pomôcky, diétne stravovanie, ktorého potreba vznikla v súvislosti s liečením následkov poškodenia zdravia, prípadne náklady na pomoc tretej osoby, ktorú poškodený počas doby choroby, resp. liečby potreboval. Nákladmi podľa § 449 ods. 1 OZ sú podľa súdnej praxe nielen účelne vynaložené náklady v užšom zmysle, teda výdavky, ktoré poškodený priamo vynaložil na dosiahnutie zlepšenia zdravotného stavu alebo na vyliečenie, ale i v širšom zmysle, keď sa do nákladov liečenia počítajú aj výdavky na výdatnejšiu stravu, náklady spojené s opatrovateľskou službou pri bezvládnosti, výpomoc tretej osoby v domácnosti a pod.

82. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že náklady žalobkyne, ktoré jej vznikli v súvislosti s ubytovaním a službami súvisiacimi s ubytovaním poskytovanými v Domove dôchodcov a DSS D., v období od 22.7.2016 do 02.09.2016 (doklady na č. I. 14 – 16 spisu), možno považovať za účelne vynaložené náklady na liečbu žalobkyne. Je nepochybné, že žalobkyňa v stave po amputácii pravej hornej končatiny utrpela poškodenie zdravia – zlomeninu ľavej ruky v oblasti krčka ramena, teda pri fixácii jedinej (ľavej) hornej končatiny, prišla o seba obslužnú schopnosť, a to nielen čo sa týka svojej liečby, zabezpečovanie a branie liekov, navštevovanie lekárov, ale došlo u nej k výraznému obmedzeniu všetkých nevyhnutných základných životných úkonov, ako zabezpečovanie, varenie a prijímanie stravy, základných hygienických úkonov – umývanie, toaleta, obliekanie, čiže bola počas doby fixácie jedinej ľavej hornej končatiny odkázaná na starostlivosť inej osoby pri základných životných úkonoch. Z tohoto dôvodu bola uznaná Mestom D. za odkázanú na pomoc inej osoby v rozsahu viac ako 12 hodín denne (rozhodnutie č. I. 17 spisu a posudok č. I. 19 spisu), preto vzhľadom na to, že dovŕšila dôchodkový vek a je odkázaná na pomoc inej fyzickej osoby, jej bol priznaný nárok na poskytovanie sociálnej služby v zariadení pre seniorov.

83. Nie je teda pravda skutočnosť uvádzaná oboma žalovanými v ich odvolaní, že do domova dôchodcov bola umiestnená len z dôvodu dôchodkového veku. Žalobkyňa totiž v dôsledku poškodenia zdravia bola znevýhodnená v oblasti seba obslužných úkonov, bežnej dennej hygieny, zabezpečení stravy, pri základných sociálnych aktivitách ako aj sprievodu na lekárske vyšetrenie (posudok č. I. 19 spisu). Vzhľadom na individuálne okolnosti daného prípadu, kedy žalobkyňa bez pravej hornej končatiny, utrpela zlomeninu ľavej hornej končatiny, ktorá musela byť fixovaná, je nevyhnutné považovať poskytovanie služieb v zariadení DSS, kam bola umiestnená, za účelne liečebné náklady, ktoré vynaložila v súvislosti s utrpeným poškodením zdravia, pričom aj z predložených dokladov vyplýva, že sa týkajú obdobia bezprostredne po úraze (mesiace júl až začiatok septembra 2016). Bez tejto starostlivosti by žalobkyňa totiž sama nevládla nielen liečebný proces, ale ani zabezpečenie svojich základných životných potrieb nevyhnutných na svoje prežitie (jedlo, pitie, podávanie liekov, hygiena, obliekanie a pod.). Tvrdenie žalovaných, že tieto náklady neboli vynaložené v bezprostrednej väzbe na liečenie neobstoja. Zmyslom týchto nákladov bolo nielen podporiť, ale vôbec zabezpečiť liečebný proces žalobkyne. Žalovaní pritom vynaloženie týchto nákladov v konaní pred súdom prvej inštancie nerozporovali. Pokiaľ žalovaný 2/ až podanom odvolaní namieta výšku uplatnených nákladov, tak túto námietku považuje súd za účelovú, nakoľko je zrejmé, že žalobkyňa zaplatila dohodnutú cenu za služby domova dôchodcov v zmysle uzatvorenej Zmluvy o poskytovaní sociálnej služby v znení jej dodatkov, ktorej úhradu preukázala príjmovými dokladmi.

84. Napokon odvolací súd k ostatným odvolacím dôvodom uplatneným žalovanými považuje za potrebné uviesť, že pokiaľ žalovaný 1/ v odvolaní namietal, že napadnuté rozhodnutie je arbitrálne, že z neho nevyplýva, akým spôsobom súd prvej inštancie vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivito a v ich vzájomných súvislostiach, tak odvolací súd má po preskúmaní odôvodnenia rozsudku za to, že súd prvej inštancie výsledky vykonaného dokazovania správne vyhodnotil a na ich základe správne právne odôvodnil svoje rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. Rozhodnutie súdu prvej inštancie dáva odpoveď na všetky podstatné otázky danej právnej veci, nie je arbitrálne, nie je vnútorne rozporné a obsahuje a náležité zhodnotenie vykonaného dokazovania. Iba skutočnosť, že odvolateľ so závermi súdu prvej inštancie nesúhlasí, nerobí toto rozhodnutie nezákonným. Pokiaľ žalovaný 1/ namietal, že súd nevykonal ním navrhnuté dôkazy, čím porušil jeho právo na spravodlivý proces, tak žalovaný v odvolaní vôbec neuviedol, ktoré konkrétne ním navrhované dôkazy v konaní pred súdom prvej inštancie neboli súdom vykonané, v odvolaní neuviedol ani z akého dôvodu bolo potrebné tieto dosiaľ nevykonané dôkazy vykonať a čo sa nimi malo preukázať. Preto tento odvolací dôvod neobstoja.

85. Žalovaný 2/ uplatnil tiež odvolacie dôvody spočívajúce v procesných otázkach, že žalobkyňa si neplnila včas svoje základné procesné povinnosti tvrdiť a predkladať na preukázanie svojich tvrdení dôkazy, žalovaný 2/ tak nemohol včas ukončiť likvidačný proces, pretože žalobkyňa napriek opakovaným výzvam nepredložila relevantnú dokumentáciu, najmä znalecké posudky z odboru zdravotníctva a cestnej dopravy vypracované v trestnom konaní. Ďalej dôvodil, že v podanej žalobe absentoval opis rozhodujúcich skutočností, ktoré by odôvodňovali nárok voči žalovanému 2/, procesným následkom čoho malo byť zamietnutie žaloby voči nemu. Nakoľko dôkazy z trestného konania boli zabezpečené až pripojením vyšetrovacieho spisu po 4 rokoch od začiatku konania, nemal súd v dôsledku porušenia jej povinností podľa § 153 ods. 1 CSP na akékoľvek jej prostriedky procesného útoku a procesnej

obrany po samotnej žalobe, alebo po jej vyjadrení podľa § 167 ods. 3 CSP prihliadať, nakoľko spôsobili neprímerané predlžovanie sporu.

86. Už vyššie odvolací súd konštatoval, že vyžadovanie predloženia znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctva z trestného konania bolo žalovaným 2/ nedôvodné, nakoľko relevantným dôkazom pri uplatnení bolestného a SSU je lekársky posudok, pričom ak chcel tento žalovaný 2/ spochybníť, mohol si zabezpečiť znalecký posudok v zmysle § 7 ods. 6 zák. č. 437/2004 Z. z. sám, keďže bolo napokon zistené, že posudok B. E. nebol pre účely SSU ani použiteľný. Rovnako vyžadovanie predloženia znaleckého posudku z oblasti cestnej dopravy nebolo nevyhnutným, pretože v danom prípade predmetná škodová udalosť – pád žalobkyne v sanitke, nebola políciou riešená ako dopravná nehoda, polícia k udalosti nebola volaná, pričom pre posúdenie objektívnej zodpovednosti žalovaného 1/ ako prevádzateľa dopravného prostriedku bolo irelevantné, či je daná trestná zodpovednosť vodiča danej sanitky. Pokiaľ teda žalobkyňa žalovanému 2/ predložila lekárske správy, lekársky posudok a doklady o úhrade nákladov v DSS, žalovaný 2/ mohol pristúpiť k likvidácii poisťnej udalosti. Žalobkyni pritom v súvislosti s nárokmi na náhradu škody na zdraví neboli priznané žiadne úroky z omeškania, dokonca bola čiastočná úhrada vykonaná žalovaným 2/ v priebehu konania zohľadnená pri určení výšky nároku na náhradu trov konania žalobkyne tak, že bola započítaná ako jej procesný neúspech, keďže v tejto časti nevzala žalobu späť. Opis skutkových okolností v žalobe, je možné považovať za primeraný, pričom podstatný bol opis skutkového deja najmä vo vzťahu k žalovanému 1/, keď pasívna legitimácia žalovaného 2/ je vecou právneho posúdenia v zmysle Zákona o PZP. Odvolací súd nemá ingerenciu na to, či súd prvej inštancie využije vzhľadom na okolnosti daného prípadu sudcovskú koncentráciu konania v zmysle § 153 ods. 2 CSP. Môže prihliadať len na to, či došlo k porušeniu zákonnej koncentrácie konania (§ 154 CSP), čo sa v danom prípade nestalo.

87. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, po vyčerpaní uplatnených odvolacích dôvodov, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I. a vo výroku III. o trovách konania (odvolacími dôvodmi žiadnej zo sporových strán osobitne nenapadnutým), s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

88. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

89. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

90. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

91. O náhrade trov tohto odvolacieho konania, s použitím § 262 ods. 1 CSP v zmysle § 396 CSP, rozhodol odvolací súd ex offo podľa § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnej žalobkyni priznal plnú náhradu trov tohto odvolacieho konania proti neúspešným žalovaným 1/ a 2/. O výške náhrady trov odvolacieho konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

92. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

- 2 -

28Co/66/2023

28Co/66/2023-

2718200372

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).